

Ông Tây Đi Phó Hội

Phạm Văn Hiếu CN18
(dâcung đê tựa)

Chuẩn Bị

Hi Hiếu,

Tính coi nếu muốn ghé Toronto thì đi trước 2 ngày. NHQ sẽ đón ở phi trường, bao ăn ở khách sạn ngàn sao. Đi viếng CN Tower, Thác Niagara rồi sau đó cùng đi Los phó hội. Dân chơi France có dám chơi theo dân chơi Toronto không?

HQ

Điếc Con Ráy Bạn Ta,

Dân cầm phẩn, ba cọc ba đồng, gấp Chef vừa xả láng. Bắt buộc Thằng Em cũng phải gắng mà theo thôi. Không nổi cũng phải theo. Công Nghệ mà! Thằng Em có vài bà con ở Seattle, Texas, Austin. Hứa hoài nhung chưa bao giờ sang thăm. Chắc kỳ này, phải bay ào ào, một công hai ba chuyện. Boss Thao là thồ công bên đó. Vậy thử tính cho Thằng Em coi. Ngoài đường binh của Boss HQ, còn đường nào sáng hơn không? Giờ còn súc, ráng bay đến gặp nhau. Để lỡ mai sau lụm khum lết không đặng cũng khỏi hối tiếc phải không Điếc Con Ráy Bạn Ta?

Hiếu

Hiếu

Plan của HQ: Đây là sample tour: Hấp dẫn, Nhưng

Có sức để đi không?

Chờ nhiều người khổ lắm với lại “lôi thôi lắm!”. Nếu đi: bay qua ở Los Angles (vài ngày) rồi đi Las Vegas (2 ngày) sau đó San Francisco. Sau đó bay qua Texas hay Florida (thăm bà con) rồi lấy sức về France. Ở mỗi nơi mình kê, Thao có “thồ công”. Đi kiểu Sample Tour: mệt và không biết gì hết, chỉ ngồi xe là đi “ị” không ra rồi. Cho biết ý kién.

Thao CN16

Hi Hiếu,

Vừa nói chuyện xong với anh Ứng. Có vài ý kiến đi chơi sau ĐH5.

Thứ

Sáu, Bảy devote cho ĐH. Chủ nhật phải đi nhậu với nhóm Cao Thắng. Ông thầy Hiếu nên tham dự. Thứ hai sẽ lái xe qua Las Vegas gõ gạc 3 ngày. Sẽ thăm Hoover Dam, Grand Canyon và coi show để học hỏi. Sau đó thứ năm lái xe về Los rồi ra phi trường về Toronto. Hiếu có thể lấy coach từ Los đi qua Phoenix thăm anh Ứng sau đó và đi lòng vòng với anh ấy nếu muốn.

Quân

Điếc Con Ráy Bạn Ta,

Chương trình của Chef HQ rất hấp dẫn.
- Thú thật Thằng Em sợ nóng lắm. 30 năm nay cứ tới mùa nóng là Thằng Em bị suyễn và dị ứng. Dù ở gần biển khoảng 30 phút lái xe. Mấy hôm nay nhiệt độ bên Pháp chỉ khoảng 80F mà đã thở không nổi rồi. Bên đó nghe nói tháng 8 nhiệt độ tới 100F, Thằng Em sợ sức khỏe không chịu nổi khi vào sa mạc. Thôi dành xin lỗi Niên Trưởng Quản Gia vậy.

- Hoover Dam , Grand Canyon để mở mang kiến thức: d'accord.

- Đến Las Vegas gõ gạc + coi show để học hỏi như Chef HQ đề nghị thì cũng “đành” tới luôn.

Bàu HQ và bàu Thao có chung một gánh hát hay hai gánh riêng? Nếu là 2, Thằng Em đề nghị nên nhập lại thành 1 để ĐÀO KÉP ký giao kèo cho gọn. Hy vọng Thằng Em sẽ tìm lại được bạn bè Công Nghệ và Cao Thắng. Đây là dịp Điếc Con Ráy Bạn Ta đập đàn đập trống thoái mái. Boss

Thao chịu theo accord không?

Hiếu

Chào các ngài,

Như vậy là Hiếu bass sẽ theo đoàn lưu diễn đi Las Vegas sau ĐH5 từ thứ hai. Trở về Los thứ năm rồi tan. HQ về Toronto, Hiếu bay qua Houston thăm gia đình. Ông trời quả là có mắt. Tránh sa mạc này gặp sa mạc kia. Thăng Texas nóng không thua thăng Arizona. Khi ở Texas nhớ giữ bộ mặt hiền lành, chạy xe đừng bao giờ bấm kèn vì cao bồi Texas được quyền giữ súng cá nhân.

HQ

Trời ! Hiếu chưa đến Texas mà Quân đã hù quá dzậy! Làm hấn sợ, hấn trốn luôn ở bên Tây thì sao :))

Ứng

Điếc Con Ráy Bạn Ta,

Điệu này chắc tiêu tung rồi. Ai ngờ tránh nóng lại gặp khét cháy da. Thăng Em lo một, Bà xã lo đến 100. May là đã mua vé rồi chứ không Nhà Em bàn loạn và thối lui luôn. Nhưng không sao. Qua Houston, nếu có ngáp ngáp thì nhờ đốc tờ nhà kè lên xe cứu thương vậy. Từ hồi xưa tới giờ mặt Thăng Em vẫn hiền khô. Đi đâu cũng êm re, không gì phải lo. Nói thiệt nghe, hai boss bây giờ mặt coi có nét hơn xưa. Nên cẩn thận khi đi đâu một mình.

Hiếu

Trở lại chuyện đi oánh bài. Vì có nhiều đào kép lão khác, nên Hiếu phải confirm để tiện việc ký giao kèo (xe cộ, hotel và vé hát ...) Đồng thời còn phải "chấp hành nghiêm chỉnh lệnh của đảng"; giờ nào cho ăn thì mới được ăn...

HQ

Điếc Con Ráy Bạn Ta,

Về đến nhà chưa lấy lại sức. Nghe Chef HQ vẽ, Thăng Em coi như khỏe rồi. Cô gái Út ra trường và đã có việc làm. Coi như contrat với «bà đầm nhà» đã hoàn tất. Boss Thao còn con nhỏ phải không? Chưa xong giao kèo mà cứ vung vãi vung vẻ một mình hoài. Hay thiệt! Mặt mày vóc dáng boss coi có vẻ như đại gia Hàn Quốc. Coi chừng chim se sẻ nó rìa. Một con làm chẳng nên non (nước gi). Nhưng cả đàn xà xuồng /chum lại thì hồn phách... tiêu à nghe!

Bảo trọng!

... Sao không thấy tăm hơi của boss Thao. MC HQ ơi, mở lớn volume cho “Ông thần Nước Mặn” trồi lên dùm.

Hiếu

Theo điệp báo cho biết thì Thao KHÔNG CÓ GÁNH HÁT GÌ HẾT!! Hắn là tên "Vạn Lý Độc Hành Diễn Bá Thao", nên khi nghe mình đi chơi vui sẽ tháp tùng.

HQ

Tên HQ lúc này “láo” thật. Gánh hát của tớ kéo không muốn nổi mà cứ dám nói là đi một mình. Tại tớ không quảng cáo, sợ nhiều CƯỜNG ĐẠO theo, lo không xuể. Tớ đi chơi lành mạnh lắm. Có ca, có hát có đàm địch ..., đủ hết. Hiếu ơi, đi chơi VUI thì đi với tớ. Còn nghe lời HQ hay sư huynh ĐACUNG đi vào SA MẠC thì bỏ “BU” đó. Đi về sẽ thành con heo quay. Thao phải đi Brazil (2) weeks. Khi trở về sẽ detail nhiều hơn. Nhưng sợ lo không nổi. Cơ nhieu tay di chơi ve “met” VO de lay diem. Thành phải tuyển dữ lắm! Để lọt máy cha này sẽ mất vui. Thao hướng dẫn đi đứng America Standard for fun. Vui vẻ lành... mạnh.

Thao

Hiếu ơi,

Biết tiếng Đại Hàn hông? Thao lên tiếng rồi đó!

HQ

Đúng là phe ta. Nghệ thuật + kỹ thuật « quăng lựu đạn » thú thiệt. Không trồi lên mò miệng không được. Bravo MC HQ!

Hiếu

Hiếu

Kỳ ĐH này, Thao sẽ cho « Đám yêu nữ » tới quàng cho mà biết. Đừng nói cho HQ nghe.

"Ông Thần Nước Mặn" ơi,

Lặn dưới biển nay nổi lên, có muồn phù phép sóng gió gì thì hô. Nhưng nhớ đừng khiến MC HQ nói ngọng. Ngọng nghịu, lúi lưỡi thì Bạn Ta chắc đành giã từ và hủy contrat, không (đóng tiền) làm MC chùa muôn đời cho Công Nghệ đâu. Đề gì có "hiền tài" như vậy!

Hiếu

HQ, Hiếu,

Đang bàn với LQ D. Ban nhạc mướn, hay ban nhạc của mấy đứa em Thao ở California... Minh có thể chơi 2 bản. Kỳ này chơi guitar điện + drums. Anh em có ý kiến gì không? Hieu, HQ , khi plan qua đây, thông báo Thao,

Vì nóng lòng muồn gặp lại ban nhạc Đีc Con Ráy nên NHQ này ngày nào đi cũng được

.
Bây giờ chỉ lo là phải dợt bài gì? Không lẽ chơi lại bài ... cũ?
Anh Đức có kinh nghiệm về Đีc Con Ráy. Chắc không dám cho mình lên sân khấu???

HQ

Cắt cánh

Tính tới, tính lui Cậu Ba quyết định không nghe lời bàn của Bà Xã. Chọn US Airway cho rẻ thay vì AirFrance. Nào ngờ, ra tới phi trường, mới biết hãng này chơi trò overbooking. Số vé bán hơn số chỗ ngồi. Nhân viên nói ngang rằng chuyến bay đã đổi và ngồi đó chờ gọi tên. Đành phải hồi hả điện thoại gấp qua ông anh Biệt kích ở Seattle biết số chuyến bay mà đón.

Kế đến khi có được số ghế thì mới biết Chàng ngồi đầu toa, Thiếp cuối toa. US Airway không cần biết ngang trái ra sao. Cứ lấp đầy hành khách vào chỗ trống. Có phải lợi nhuận là trên hết?

Chưa hết, khi máy bay cất cánh thì máy điều hoà nhiệt độ hình như được tiết kiệm tối đa. Lạnh ơi là lạnh. Mùa hè, ăn mặc phong phanh. Đáp tạm tấm chăn mỏng để sẵn trên ghế mà cũng không thấm vào đâu. Người run co quắp như mấy mươi năm về trước trong những ngày đầu ở xứ Phú Lang Sa. Lạnh từ trong lạnh ra, lạnh từ trên lạnh xuống... US Airways ơi là US!

Hơn 8 tiếng chịu trận. Rồi cũng đến cửa ngõ vào Mỹ quốc. Cảnh sát phi cảng coi có vẻ ngâu thật. Mấy người đứng phía trước bị hạch hỏi lung tung. Nhưng đến phiên vợ chồng Cậu Ba, họ hỏi lan man vài ba câu rồi cho nhập cảnh. Chắc thấy bộ mặt mình hiền chăng?

Trong lúc chờ bay đi tiếp. Lang thang gần 4 tiếng mới có dịp quan sát. Phải công nhận phi trường quốc tế Charlotte tuy lớn nhưng rất sạch và rất tiện nghi. Bảng chỉ dẫn, thông báo rất rõ ràng từ đầu đến cuối. Không như ở "nước mình", tìm báng chỉ hướng toilette đã khó. Sài một vài bước. Mắt dấu không biết nơi mò. "Đi quanh tim hoài" mới thấy WC nhỏ thó "kín đáo" nằm sau một agency.

Seattle – Ông anh Biệt kích

Lại cắt cánh tiếp hòn sáu tiếng đồng hồ. Đáp xuống phi trường Seattle, trời đã tối hù. Lơ ngơ chờ lấy hành lý. Bỗng thấy có ông tóc đen, tròn trịa, vùn vụt đến. Té ra ông anh Biệt kích. Sau lần chia tay tưởng chừng vĩnh biệt. Hơn ba mươi mấy năm sau, hai anh em mới được gặp lại nhau. Niềm

vui ào đến. Tay bắt mặt mừng. Câu chào, câu hỏi chưa hết, ông anh chở vợ chồng Thằng Em ngay đến tiệm. Vào đến nơi mới thấy người thân bạn bè ngồi kín cả. Đặc biệt tối nay tiệm đóng cửa và dành riêng cho tiệc trùng phùng. Ôi cảm động biết đường nào!

Trong tiệc hội ngộ, anh cho biết cũng phải trần ai như mọi người trong những ngày đầu định cư. Nhảy toán là nghề của Chàng, nhưng cũng dành cười ra nước mắt trước những tình huống khó nhai. Có tướng tượng ra chặng trời còn khuya lo, khuya lắc, xe đồ quân xuống một nơi không trăng sao, không đèn, ngoại trừ ánh đóm phát từ chiếc đèn pin trước trán. Không địa bàn, không bản đồ. Lòm khòm và chỉ ở tư thế lòm khòm để tiến tới mục tiêu: đào nhặt và phải giữ toàn thây những... con trùng. Nghe nói đâu để giao cho viện bào chế mỹ phẩm.

Ôi sao quá nản. Giờ có muốn quay đầu cũng đã muộn. Biết đường đâu mà lần. Thôi thì “Đêm chưa qua, mà trời sao vội sáng...”. Lép nhép tới lui, hình như ngàn lời ca cùng ngàn giờ trôi qua. Mỗi lung, mỗi gói, trời vẫn tối mù, còn chiếc hộp đựng trùng cũng không là bao. Lính đánh nhanh, rút nhanh, đựng mật khu “trùng” dai dẳng này cũng đành Thua!

Đổi “đường binh” bao lần. Sau cùng, nhờ duyên kỳ ngộ với “cô em Bắc kỳ nho nhỏ”, phối hợp cùng gu (goût) ăn nhậu thuở chàng còn mang áo lính. Anh Phó toán Biệt kích chắc nịch, gọn gẽ ngày xưa, nay trở thành ông chủ nhà hàng. Trông bệ vệ, nhưng máu nóng vẫn còn qua lời ăn tiếng nói khi quay lại những kỷ niệm thời chinh chiến. Đôi lúc quên hẳn mình đang ở xứ Cờ Hoa, quên luôn trong bàn có sự hiện diện của các Lady. Anh thoái mái thực hành ngôn ngữ sinh động. Chừng chợt nhận ra. Anh cười trừ “sorry!”. Lâu ngày tưởng đã quên tiếng Đức!

Không chỉ có ông anh. Bè bạn ta chung bàn đôi khi hứng chí cũng bạch thoại “bullsh..”, Anh ngữ sinh sụ mỗi khi bàn đến các ngài “đỉnh cao trí tuệ”. Nhớ buổi trưa cùng thường thức canh chua và cá kho tộ. Ngồi quán nơi đây mà mọi người cứ tưởng như trong quán nước cạnh xưởng Công Nghệ khi xưa. Ôn ào như vỡ chợ từ chuyện trời

oi năm nào (ngoại trừ cua đào) đến chuyện tiêu lâm trong “thiên đường” bác đi (đương nhiên có đậm ngôn ngữ sinh động). Chuyện kéo dài không dứt đến nỗi Điếc Con Ráy Bạn Ta, người giữ điều khiển chương trình ĐH quên cả giờ giấc. Chừng giật mình vội vã chạy về hotel lên đồ, rồi nắm volant chạy ào ào đến hội trường. Khô nỗi hình như MC nhà ta bị tồ trác. Đêm Hội Ngộ hôm qua, Chef lái xe từ khách sạn đến hội trường thẳng GPS chỉ ngon lành. Nhưng sao hôm nay nó lại giờ chứng. Đã trễ giờ thẳng GPS còn lại chỉ vòng vòng. Copilot Lâm Văn Huệ ngồi kè bên cũng ngơ ngẩn “sao kỳ dậy hè!“. Lần đầu tiên thấy Bạn Ta đồ mồ hôi hột. Để cho đời bót lo, Cậu Ba an ủi nghêu ngao lại “Đi quanh tìm hoài, ai mang bụi đó...đâu dzồi”.

Những người bạn đồng môn.

Trần Minh Khải - Seattle

Không biết bạn ta toi tả, phong trào như thế nào trong những ngày vượt thoát bằng đường bộ băng qua Miến, Thái Lan, nhưng nay chàng trông phát tướng thấy rõ. Thêm một vầng trán thông minh bóng lưỡng và với phong thái “lè mè” cố hữu, Khải ta coi chẳng khác nào “đại gia”. Lè mè, từ tốn như trong mấy buổi “học tập, thảo luận”. Câu giờ. Rốt cuộc thư ký không biết ghi gì. Có chủ ý không bạn ta?

Nghe Khải kể “Tao dự định khi nào retire thì move về Cali. Nhưng...con bé con không chịu xa bạn bè. Thôi để từ từ tính”. Có ai biết dự định của bạn ta đã có từ lúc “con bé” mới vào tiểu học và nay đã lên đại học. Bè ngoài coi từ tốn thế, nhưng có ai biết Khải không đi, không chạy. Chỉ toàn bay. Bay đi chưa lỗi kỹ thuật cho Boeing.” Mệt nhất là bay qua Nga. Bên đó tụi nó làm cầu thả lám!”

Los Angeles

Đỗ Quốc Hy

Đáp xuống Los. Đường phố đã lên đèn. Bạn vàng, chàng Bắc kỵ 54, Đỗ Quốc Hy chat với nhau từ lâu, nay có dịp gặp lại. Gia đình di cư vào Nam tránh nạn cộng sản, thế mà cũng không yên ổn với họ. Đại họa vẫn ập xuống phá vỡ tan tành

mộng ước của chàng sinh viên KSCN. Mộng vào Phú Thọ đã phải trì chí hai lần mới đạt. Tưởng rằng tương lai đã hé. Ngờ đâu Tháng Tư Đen phủ kín chân trời. Đành bỏ học tìm kế sinh nhai cho cả gia đình và tìm đường vượt thoát. Bao phen bị “bé” rồi cũng đến bến bờ tự do. Là dân kỹ thuật, xoay tròn tìm việc cũng không khó khăn chi. Nay cơ ngơi đã êm ấm. Làm công chức, Bạn ta coi có phần thoải mái. Với lòng hiếu khách. Hy thường xuyên thù tiếp bằng hữu xa gần. Có lưu lại đêm và tản bộ ra vườn sau nhà, không ai có thể nào quên được hương bưởi, hương cam tỏa ngát nơi đây.

Nguyễn Kế Thang.

Đêm Hội Ngộ gặp lại “Dé Thang”. Nhớ ngày trước kí lô chàng không vượt quá 40. Mỗi lần thấy Dé “nằm” trên chiếc Yamaha màu xanh phóng ào ào vào trường. Đã vậy còn lặng qua lặng lại nên Tô bia Lê Minh Tuấn buột miệng dò “thầy ba nào tìm được tâm điểm Dé Than nằm ở chỗ nào, tao bao café?”. Nhanh như chớp có câu trả lời “tâm điểm thẳng lớn tụ trên thẳng nhỏ”. Hehe!

Nay trông bạn ta thuộc loại dế com. Đã có da có thịt hơn xưa nhiều. Nghe bạn kể, rất mừng cho bạn. Mừng là Dé dù là trâu chậm nhưng được hên. Cày toàn là đất ruộng phì nhiêu nước trong veo vèo. Với tánh chịu khó của con nhà binh, Dé ta lấy được mảnh Master và rước được cô vợ đẹp trẻ măng. Thoát khỏi “thiên đường mù”, bạn ta lột xác hoàn toàn. Tuy nhiên ... Da có thể trắng, Kí có thể lên, nhưng tánh khí của “Dé” không bao giờ thay đổi. Vẫn sừng cồ “gáy” với bạn bè như xưa trong mỗi lần đàm chuyện. Đôi lần qua điện thoại, Dé gáy không ngừng nghỉ. Cậu Ba tìm cách chen ngang. Dé đâm bức “mày có biết nguyên tắc nói chuyện không?”. Cậu Ba vờ yêu cầu giải thích “nguyên tắc”. Thê là Dé ta tràng giang đại hải tuôn lý thuyết về đối thoại, hội thoại.

“Xong chưa?”.

“Xong rồi.”.

“Vậy mày nói tiếp chuyện khi nãy đi”.

“Ô.... Mà khi nãy tao nói cái gì?” Hehe!

Trong bàn tiệc ĐH cũng thế. Chàng chỉ ngừng khi “tao phải cho con bé ăn.”. Vì vợ nhà kẹt công

việc, Dé ta dự ĐH với đầy đủ đồ phụ tùng của “vú nuôi”. Nào là ghế ngồi, nào là bình sữa, ... Đã chua! Chưa đâu.

Con Bé chừng ba bốn tuổi, vừa dứt gọn bình sữa và theo lời yêu cầu của Bố đã đứng dậy ...bập bẹ “Này công dân oi...” từ đầu cho đến cuối . Bravo! Xin ngả mũ, chào nể phục bạn hiền.

Nguyễn Vị Khê.

Khác với Dé ta. Vị Khê cũng là con nhà lính. Nhưng có lẽ thuộc cấp tham mưu. Trọn tria, nhợ nhẹ và có nét cười « cầu tài » khó đoán. Tuy đoàn tụn trẽ nải, nhưng mọi việc đã được tính đâu vào đó. Giờ chỉ chờ kết quả thành công của con cái. Qua rồi những chuỗi ngày đen tối, bi thương. Tiếng đàn classique trong đêm của Khê réo rắt trong khu khai hoang “kinh tế mới” sao buồn thảm, đầy tuyệt vọng. Tuyệt vọng không biết đời sẽ trôi về đâu khi gia đình tan tác bị đóng triện “ngụy quân”. Qua rồi những con đau uất nghẹn, ngồi lặng yên nghe “cách mạng” bên kia mặt sát cha, chú, những người cầm súng bên này. Ai thắng ai. Ai mãi quốc cầu vinh? Mọi người từ Nam ra Bắc nay đã rõ. Chùn mới biết cái cười thâm trầm khó đoán của dân “Huệ” là vậy.

Cậu Bảy Thiêm.

Cặp bài trùng xuồng từ San José cùng Vị Khê thì đúng là khác hẳn. Có phải vì dáng đáp đúng chuẩn dáng mày râu, cộng thêm nét phong lưu đã đưa Cậu Bảy vào đầu danh sách những chàng từ bỏ đời độc thân khá sớm? Nay cũng vẫn nét phong lưu, nhưng dày dặn thêm với những tuyệt chiêu nổi tiếng trong giới bloger. Mang họ Võ nhưng văn còn sắc hơn dao kiếm. Trong giới bloger bàn dân khắp nơi ai cũng biết tiếng. Bao lần Cậu Bảy nhập vai Gia Cát võ đầu từ Tổng Bí Nông cạn đến Chủ tịch ám ở Triết giả. Gần đây nhất có ông “trí thức” lỡ nhảy núi khi trước. Nay đã sáng mắt, nhưng cố vót vát bào chữa. Cho rằng đó là thời “tuổi trẻ tranh đấu chống ngoại bang”. Cậu Bảy ta bèn múa bút, phản biện từng câu một. Và sau cùng xoáy thẳng không nhân nhượng vào cái « tuổi trẻ phá hoại cà chón chóng xâm lăng ». Tự hào chi hỏi

những người có trí nhưng không thức? Nếu nói rằng dân « Quảng Nam hay cãi ». Điều đó không sai. Nhưng phải nói thêm rằng Cậu Bảy Võ Thiêm thuộc hàng thày cãi và cãi quá đúng!

Bùi Thành Dũng.

Tới lui một hồi, trở lại bàn thì chỗ không còn đành qua ngòi chung cùng quý phu nhân. Nào ngờ đã có một đồng môn ngồi trợ troi. Bùi Thành Dũng đến nhưng vẫn Nguyễn Tâm. Cả hai CN18 đã « gát » cột-chèo sau chuyến vượt biển. Cùng định cư nơi Thủ Đô Ty Nạn, cùng là công chức nên đi đâu cũng có hai gia đình, có cột có chèo rất thân thiết. Dũng ta từ xưa đã kiệm lời. Giờ như « phật thạch » giữa rùng hoa. Có phải vì đến muộn, nên bị tụi bạn « dày »? Hay vì « cột » xiêu cáo bệnh, « chèo » chống một mình nên không hào hứng chuyện trò cho lắm. Cậu Ba hỏi thô công Little Saigon Đỗ Quốc Hy mới biết rằng "Nhiều khi làm đồ nhậu kêu mà tụi nó làm biếng còn không muốn tới". Trời đất!

Định ngồi « tụng » kinh kê hầu lay động « phật thạch ». Bỗng boss Thao hơ hải đến khêu khêu bồ nhô « lo dùm tao ... ». Té ra Diếc Con Ráy Bạn Ta chơi bánh. Đúng ra bao cả giàn ca sĩ đến hát hò giúp vui cho ĐH. Tưởng sắp đặt như dự định. Ông Thần Nước Mặn tươi rói, cười nói lung tung. Chợt mỹ nhân ngư điện báo khẩn cấp « dầu xì ». Dầu đây là dầu hỏa. Thần buộc phải lặn trở lại xuống biển và giao khách cho Thằng Em lo tiếp. Thấy chưa? Thằng Em có tiếng là đi dự ĐH, nhưng chỉ đi vòng vòng. Sorry nghe bạn Dũng!

Có phải đêm Cali tháng 8 nóng bức hay bởi MC Hùng Quân đang ra tài hoạt náo. Hoạt náo không quên/chùa tuổi tác. «Cụ» Hội trưởng Quang, các Đại Niên trưởng Tân, Thu khoá «chống gậy» đều được Bạn Ta dời lên sân khấu. Rồi nào hò, nào ngâm/hoạ, nào ca, nào đố...cười nghiêng ngả. Merci MC có một không hai của CN. Không độc nhất vô nhị sao được khi Bạn Ta ký tự contrat vĩnh viễn với CN, tự trả mọi chi phí để đến làm MC. Và cũng như mọi lần, Bạn Ta cũng tự trả thù lao cho mình bằng những cuộc ngoạn du sơn thủy sau ĐH, kéo dài cả tuần. Năm nay tính đi Las Vegas

gỡ gạc. Biết có gỡ được hay bị gạt dây? Hồi sau sẽ rõ.

« Hẹn đến Cali góp tiếng cười ». Tiếc rằng Thằng Em có cái bệnh « sợ cười ». Kinh nghiệm khò khè đã bao lần. Quá quá vui, đang cười ha hả, bỗng lên con suyễn. Chắc Trời hành, chỉ cho số khóc? Đành bỏ cuộc vui. Rảo bước ra ngoài. Lại thấy Niên trưởng Quản gia, người về từ sa mạc Arizona đang hóng gió Cali. Thằng Em thêm một lần cáo lỗi về lời mòi viếng vùng thạch nguyên tóe lửa của Niên trưởng. Biết chốn Phượng Hoàng thành nóng bức điên người. Nhưng có ai biết qua bao lần bão cát phủ trùm, DACUNG vẫn vững như bàn thạch, vẫn truyền âm mập đến mọi nơi. Nhớ năm 2009 ĐH ở Paris, dù không thể tham dự, nhưng Niên trưởng Quản gia đã ra tay phối hợp rất hoàn hảo với Ban Tổ Chức. Từ đăng thư mời, kêu gọi ghi danh, đến xuất quỹ ứng trước...Niên trưởng đều lo tất. Đã gọi là Quản gia mà! Nghe nói phong phanh trong tương lai Niên trưởng sẽ làm ĐH «luyện lửa» trong thạch nguyên. Thằng Em dù cẩn cót sợ nhiệt, cũng sẽ tự hứa liều thân một lần cho biết đá lửa nóng cở nào.

Đang tầm phào bàn về lửa. Chợt thoáng hân hạnh được hội ngộ cùng tác giả bài thơ Tình Bạn tặng ĐH5. Biết Đại Niên trưởng từng một thời điều hành Hòa Xa Sài Gòn. Thằng Em nhắc lại vụ «cách mạng» hủy phá cái Miếu Thờ Tài Xế Bị Trúng Mìn và hỏi thêm những thảm cảnh bên nhà. Đại Niên trưởng chỉ chép miệng « Họ vô thần mà! ». Và dè dặt khuyên «Hiện họ như chiếc xe đang tuột xuống hố».

Kệ họ. Đúng ra cần chỉ thiệt thân». Nghe qua rất là có lý! Nhưng Đại Niên trưởng ơi, trên xe đó có đồng bào và người thân của mình. Đành lòng nào để rời xuống vực thẳm hết sao? Lũ điên kia muôn lao xuống vực thì mặc chúng. Nhưng có cách nào khiến chiếc xe khụng lại để cứu thoát đồng bào? Hoặc có cách nào dành lấy tay lái chuyển hướng chiếc xe? Người ngoài nhìn những cách hành xử độc đoán - ngu xuẩn - của đám hoang tưởng biến hình côn đồ kia đã nóng mặt huống chi chúng ta các Niên trưởng ơi!

Las Vegas

Như đã ký giao kèo giao mạng. Sau khi tan ĐH, Thằng Em theo bầu Hùng Quân sang Las Vegas. Đến nơi mới biết mình được cho trở về Paris ánh sáng. Ở dưới chân tháp Eiffel toàn là casino, suốt ngày đêm không bao giờ vắng con bạc. Tưởng chí có mình vốn không có máu đỏ đen. Té ra cả đào kép và bầu HQ cũng vậy. Chỉ cưỡi ngựa xem hoa. Thế thôi có gõ gạc chi mô. Phải công nhận Hiệp Chủng Quốc xứng danh siêu cường thế giới. Cái chi cũng « khủng ». Bảng hiệu quảng cáo sáng rực ngày cũng như đêm. Các sòng bài, show nhạc ... quá vĩ đại. Xe hơi cá nhân như xe tăng, uống xăng như uống nước. Tính sơ qua, năng lượng xăng điện tiêu thụ của một cư dân Mỹ gấp bốn hoặc năm lần một ông Tây. Thằng Em cứ chắt lưỡi, phí ơi là phí!

Đêm đầu tiên ở Las, ông bà bầu HQ dẫn vào xem Jubilee. Thoáng nhìn, từ sân khấu, núi đồi, trên dưới đều « hoành tráng » và « hùng vĩ » hơn Moulin Rouge ở Paris nhiều. Háo hức quá! Đang chờ mở màn. Bỗng dung có một lady từ xa nhích đến và cố ém mình/mông ngồi vào hàng ghế phía trước. Thế là cái sân khấu đèn màu biến mất. Chỉ còn một đêm dài tối đen trước mắt. Chán cái mờ đời! Coi như mẫn tuồng sớm. Không kiều nữ, vũ chim, vũ lông gì tất. Đang thầm than cho số đen như mực của mình. Nhưng may mắn thay. Lady nhắm không yên tọa trên chiếc ghế nhung. Nàng dành đứng dậy giã từ sân khấu. Ôi, sao đời vẫn còn dễ thương!

Dễ thương...như tiếng ai đó thì thầm gọi nhẹ bên tai. Giật mình tinh giác thần tiên. Jubilee vừa hạ màn chấm dứt. «Bà đầm nhà» lay động kêu về. Sorry! Cũng tại mấy cái sườn nướng trong buổi ăn tối. Số là mấy ngày ở Little Saigon, ngoại trừ tiệc tùng thịnh soạn ở ĐH. Thằng Em còn tìm lại được không khí Sài thành một thuở. Cùng bè bạn, sáng trưa chiều tối đều được nếm những hương vị ở quê nhà: café sữa đá, bánh cuốn, bánh bèo, phở, canh chua, cá kho tộ, cá nướng, bò bảy món... Có thể nói, món nào cũng đậm đà và còn ngon hơn bên nhà trước 75. Có điều thức ăn ngon nhưng chưa thể đưa người thưởng thức lên đỉnh thăng hoa. Bởi hầu hết các quán ăn không có chất men.

Chỉ dọn bán thức ăn, không có quyền bán bia rót bọt gì cả. Hỏi ra mới biết, nếu muốn bán rượu, nhà hàng phải xin và trả thêm licence. Khoảng này hình như không rẻ cho lắm và chủ cũng ngại tiếp đãi/đối phó với mấy ông thần ma men. Bực thật. Nhớ hôm ăn canh chua với cá kho tộ. Ông anh Biệt kích chơi liều ra ngoài vác hai caisse bia đem vào. Làm nhà hàng cứ lo cầm canh. Lính mà em!

Cũng chuyện ăn uống. Nếu so sánh từ phẩm đến lượng, từ cách phục vụ, giá cả đến tiêu chuẩn vệ sinh thì hàng quán Tàu/Việt ở quận 13 Paris thua hết. Chỉ ngoại trừ bánh mì, Ba Lẹ ăn đứt Lees Sandwiches. Thằng Em chẳng họ hàng gì với Ba Lẹ, bốn làng. Họ đã hai/ba đời lập nghiệp nơi này, trong cái tiệm sách Khai Trí nhỏ xíu, bè ngang bằng sãi tay. Đồng hương nào lạc đến đây, nên thường thức khúc bánh mì đặc biệt giá 3euros rồi sẽ thấy lời bình của ông Tây Việt không ngoa đâu.

Trở lại món sườn nướng. Trước khi vào xem Mỹ nữ múa may quay cuồng, ông bà bầu HQ dẫn vợ chồng Thằng Em đi dàn bụng trong quán ăn kè bên. Vào tiệm, kín đáo đáo mắt, thấy bàn nào cũng thịt nướng e hè. Thằng Em dè dặt, dặn ông bà bầu đặt hai phần cho bốn người chắc là vừa. Ông Bầu chỉ kêu một phần sườn và một phần gà. Ok, nhà hàng không thắc mắc và vẫn dọn ra đầy đủ bốn phần ly, dao, nĩa. Chốc sau sườn được đem ra. Oh la la! một bệ sườn dài gần nửa thước. Bốn người sơi không hết lấy gì tính tiếp phần gà?. Dịp này ông Bầu mới cho biết mình qua kinh nghiệm « Dân Canada qua Paris. Vào nhà hàng, nếu không muốn đợi, phải gọi gấp đôi phần ăn. Còn qua Mỹ thì chỉ nên gọi một phần cho hai người hay ba người. ». Nói nôm na là dân Việt xứ Phú Lang sa khi vào nhà hàng bên xứ Cờ Hoa phải rủ ít nhất thêm 3 hoặc bốn người mới tài hết một phần. Chù có nên đổi câu « Mỹ thực như hồ. Ta thực như miêu » cho đúng chăng?

Las Vegas cái gì cũng phình to, khổng lồ. Chứa luôn con kinh đào Italò. Đề lăng mạng tưởng mình đang ở châu Âu. Du khách xuồng thuyền ngao du giữa Rome. Nhưng phút chốc đã về chốn cũ. Rồi móc túi trả tiền cho mấy tấm hình romantit. Xá dài ông Mỹ. Sa mạc khô cằn cũng có thể làm ra tiền. Câu “với sức người sỏi đá cũng thành com”

của các “đỉnh cao” có lẽ chỉ đúng cho “bọn tư bản”. “Đảng ta” huyễn hoan gần 40 năm, đất nước vẫn lẹt đẹt trong vùng. Thế mà cứ một mực “làm đầy tớ” và quyết liệt phục vụ nhân dân. Ôi phúc đức thay cho dân ta!

Hoover Dam

Chán chê chốn phồn hoa. Đoàn hát lên đường đi Hoover Dam. Đây có lẽ hợp goût với các chàng CN nhất. Đứng trước cái đập thủy điện hùng vĩ dựng từ năm 1936. Thuở đó đập đã cung cấp điện từ Nevada xuống tới California. So ra mới thấy tội cho dân mình. Lãnh đạo nước người sao tầm xa hiểu rộng. Phần vua quan minh sao cứ bo bo ôm chặt chiếc ghế. Chăn dắt đất nước dân tình theo kiểu lá chuối gói xôi. Xưa đã thế. Nay còn tệ hơn gấp nghìn. Kiến thức XHCN ấm ớ, hoang tưởng. Tầm nhìn không thoát ra khỏi vòng định vị của “đảng ta”. Nghe nói số tiến sĩ bên nhà đã đạt “chi tiêu”, vượt qua khỏi các nước trong vùng. Nhưng từ cái cầu, con đập vẫn đều phải nhờ người thiết kế. Đến khi “ta” giành giựt chia chát thi công. Kết quả cái sập, cái rò rổ, cái lở lói. Đường xe lửa hòn từ thời Pháp hơn 100 năm nay có khá hòn đâu. Trước 75 bị “cách mạng” giật mìn đứt nghìn khúc từ Sài Gòn ra tới Huế. Sau 75 vẫn ì à ì ạch. Đoạn leo đèo 5 cây số một giờ. Gần 38 năm sau đường sắt “nâng cấp” lên 30 km/giờ. Tài xế run tay chạy mới 25km/giờ đã bị sập 3 toa. Nực cười thay những bác từng tuyên bố “Đến ngày thắng lợi nhân dân ta sẽ xây dựng lại đất nước ta đảng hoàng hơn, to đẹp hơn”. Giờ ở dưới âm phủ nhìn lên. Nếu có ngộ ra “xây mới khó, phá quá dễ” thì đã quá muộn rồi còn đâu. Thua người ta cả trăm năm.

Cửa ngõ thạch nguyên Arizona.

Trước khi trở lại Las, ông Bầu dẫn đi chụp hình kỷ niệm. Đi vòng vòng một chap tối ngay bảng “Arizona ...wellcomes you”. Ông Bầu ra lệnh cả gánh hát chụp hình ở đây và gửi cho Quản gia website đăng. Hình gửi đi mà Thằng Em cứ lo bị Quản gia giận. Đã mời đến mà từ chối. Bây giờ lại còn chụp hình trước cửa ngõ trêu ngươi. Đến chừng Niên trưởng đăng trên website với lời com “Đi mà không hẹn. Làm sao biết được để đi đón!”. Uí chao, Quản gia quá đại lượng!

Austin trạm cuối.

Như đã hứa. Nghe Cậu Ba bay đến nhà bà chị ở Austin. Bạn hiền Nguyễn Việt Trung ôm chai rượu đỏ để dành từ mấy năm trước và « cộ » cả gia đình lên xe chạy một mạch từ Dallas về Austin. Ba mươi mấy năm từ ngày ra trường, tú tán biệt tin. Lạ lùng thay, từ khi bắt được liên lạc và cho đến lúc gặp nhau, câu chuyện vẫn đều bắt đầu bằng « từ lúc bọn họ vào ». Cùng chung một hoàn cảnh như bao gia đình khác. Miền Trung bị san bằng sớm hơn. Gia đình bạn ngoài đó đã ngắc ngứ, thoí thóp từ tháng ba. Sau Tháng Tư Đen bạn ta đã trở thành vô sản thật sự. Không còn nguồn tiếp sức của nhà. Tang thương đói rách, còn ai dám nghĩ đến chuyện mướn sinh viên dạy kèm. Chỉ còn com độn bobo, củ mì và mẩy thứ gọi là nhu yếu phẩm. Cái ăn không đủ, lấy đâu nghe giảng “kinh đảng”. Bụng đói, ngủ gà ngủ gật lại bị ông « phó tiến sĩ » dựng dậy phê bình tại lớp. Nào là..., nào là... Thôi thì “Một là con nuôi Má. Hai là Má nuôi con. Ba là con nuôi cá ngoài biển khơi”... Thoát hiểm. Xóa bàn làm lại. Giờ, gia đình chàng là một trong dạng tiêu biểu của cư dân Việt thành công ở Mỹ. Đông con, nhưng đâu đã vào đó. Ba cô cậu đều lọt vào MIT và Stanford.

Hai cậu còn lại tương lai sáng lặng cũng đang chờ. Nhất là « thằng nhóc út», hẵn đang được bạn hiền lập chương trình huấn luyện để hy vọng trở thành Tổng Thống Cờ Hoa trong tương lai. « Thằng nhóc » này là kết quả « đậu vót » sau lần dự ĐH quá vui, quá đẹp ở Toronto. Đại hạnh, đại hạnh! Có ai được bằng? Tưởng rằng « Dé Thang » đoạt khôi nguyên « Con mọn » khoá 18. Nào ngờ computer tính không bằng Trời tính. Quá ngũ thập vẫn chưa tri Thiên mệnh. He he!

Tiện đây xin được gợi ý. Để cho Đời Vẫn/Thêm Vui, Đại Gia Đình KSCN có nên nghĩ ra một giải thưởng khích lệ nào hao hao vậy chăng?

Kể đến đây mới càng mến vợ chồng Nguyễn Việt Trung. ĐH tổ chức nơi nào, Chàng&Nàng cũng tới. Xa mấy cũng lái xe đi dự. Nhưng từ khi có « thằng nhóc ». Chàng đành phải bỏ gối, ngồi nhà nghe kể chuyện ĐH. Từ « Paris có gì lạ không em » qua những bài tường thuật trên website. Nay đến « Cali hực lửa ... », qua DVD để đời của « Ông Thần Nước Mặn ».

Như đã bỏ nhỏ « Cho Đám yêu nữ tới quàng cho mà biết ». Ông Thần Nước Mặn chơi thiệt. Lửa phừng phừng bốc không thua gì ở Hawaï. « Đám yêu nữ » của ông Thần uốn éo, mê hoặc ghê hồn! Cả các Đại Niên trưởng cũng gần như lên đồng chứ nói chi các chàng năm sáu bảy. Mê hoặc đến nỗi nghe nói có quý Phu nhân phải cau mày. Ghê gớm chưa!

Chưa. Còn thảm sâu hơn đây. Chẳng biết ngày rời Cali, có ai bỏ quên con tim. Nhưng dựa vào mắt, bắt mạch thì hình như rằng ông Thần Nước Mặn bị bùa quật ngược. Kè bên « yêu nữ » trong

108 ♦ Đặc San Số 5 Kỹ Sư Công Nghệ

bàn tiệc chia tay ngày cuối. Nhưng « nhìn anh tay nâng ly rượu », môi cười mà... mặt cứ ngày ngây ngô ngô lợn đòi chưa từng thấy. MC Hùng Quân và Thằng Em lo quá là lo. Lo rằng : Thần về Thần ốm tương tư. Ốm lăn ốm lóc, Thần rên... không nhà. Xứ này không nhà, không cửa là đại họa. Làm sao sống đây Điếc Con Ráy Bạn Ta?

Au revoir!

Thoáng đã hai tuần trôi qua. Rồi cũng đành giả biệt. Giả biệt những phố núi cao Seattle. Xe tuôn chui nhủi như mũi tên cắm ngay xuống biển. Dốc dựng đứng tưởng như lên tận trời. Vẫy chào “Cao Nguyên Tình Nồng”. Qua cái siết tay hẹn gặp lại. Thằng Em vẫn còn cảm nhận nỗi đau trong anh ngày gầy súng. Ngày Bắc quân tràn ngập Miền Nam cũng là ngày anh cùng biệt toán từ rùng trở ra. Ngày hai anh em lặng lẽ nốc ly rượu cuối cùng rồi chia tay mắt dấu.

Cám ơn bằng hữu nơi Cali nắng ấm. Cái nắng gợi nhớ những lần chạy vội đụt những con mưa rào bất chợt ở Sài Gòn. Con mưa rào và cái nắng hực lièn sau đó khiến ta ngất ngây vì hương tóc mây nhẹ tỏa. Cám ơn Bạn ta LHHT đã tận tình, hết lòng với bè bạn. Không khí Điếc Con Ráy đã ta kéo ta về thuở ấy. *"Thuở ấy anh còn chưa học xong. ... Yêu ai, yêu ai anh chơi nhạc".* Cám ơn bạn bè ở Cali đã thay mặt đồng môn cùng góp sức dựng Tượng Đài tri ân những người đã nằm xuống cho chúng ta và con cháu được sống vươn lên. Nhìn Hai Chiến Bình Mỹ-Việt đang sừng sững sát cánh, chạnh đau lòng về mảnh vỡ của bức tượng Thương Tiếc khi xưa. 38 năm rồi hòn vẫn còn vất vưởng chưa tụ được về.

Khuya Las Vegas trời đã chuyển lạnh, nhưng lòng cảm thấy ấm hơn bao giờ. Bạn Ta và Phu nhân đã tận tình đưa đến phi trường. Tay đưa bánh nước dặn dò ăn ngay, phòng hờ chuyến bay khuya bị đói. Lại ngồi xuống chuyện trò về người thân, bè bạn bên nhà cho đến lúc chia tay vào phòng kiểm soát. Hẹn hai năm nữa nghe. Toronto, Montréal ... hay nơi nào đó. Và vẫn hy vọng ngày gần nhất bè bạn sẽ gặp nhau bên quê nhà. Nơi chắt chứa một trời kỷ niệm khó phai của những chàng sinh viên KSCN giờ tóc đã bạc màu.

Điếc Con Ráy CN18

BALTIMORE VỚI CẢNG INNER HABOR

Nguyễn Giụ Hùng CN9

Chiều nay, chúng tôi rời Thủ đô Washington D.C (Hoa Thịnh Đốn) để tiếp tục đi chơi vùng Miền Đông Hoa Kỳ (East coast). Từ Washington D.C, chúng tôi láy xa lộ N95 (Highway N95) thẳng tiến về *thành phố Baltimore thuộc tiểu bang Maryland*. Thành phố này không xa Thủ đô là bao, chỉ cần hơn một tiếng lái xe.

Baltimore, nằm ngay trên bờ vịnh Chesapeake Bay thuộc bờ biển Đại Tây Dương, có dân số khoảng 700,000 người. Đó là thành phố, cũng là trung tâm công nghiệp và văn hóa lớn nhất của tiểu bang Maryland. Trong thời gian đầu lập quốc, Baltimore đã từng là một trong ba hải cảng lớn nhất của Hoa Kỳ và nó cũng đã từng đóng góp một phần vô cùng quan trọng trong ngành ngoại thương và phát triển kinh tế cho xứ sở này.

Chúng tôi lái xe qua phi trường Baltimore và tiến sâu vào *cảng Inner Harbor*.

Chúng tôi chỉ mất thêm một thời gian ngắn lái xe nữa là tới nơi đây.

Inner Harbor, một chiều thêu nắng. Quang cảnh ở đây vừa nhộn nhịp và cũng vừa thanh bình. Trên đường phố ở đây, tuy xe cộ qua lại thật đông đúc nhưng sự trật tự và sự tôn trọng luật lệ giao thông dành quyền ưu tiên cho người đi bộ đã tự tạo được cảm giác an toàn cho những du khách đang dạo chơi nơi này.

Dọc theo bờ vịnh là những quán ăn đông người. Tiếng nhạc nhẹ nhàng, chứ không ồn ào, từ những quán ăn ấy vọng ra. Sát ngay bờ vịnh là một con đường lát gạch rộng rãi và dài chừng hơn một cây số để mọi người có thể tản bộ hoặc ngồi trên ghế đá nhìn trời mây nước, nghe sóng biển vỗ rì rào. Người ta cũng có thể ngồi nhâm nhi cốc cà phê ở quán nhỏ bên đường, hay dừng chân nghe một ban nhạc nhỏ (band) với vài ba nhạc công tài tử giúp vui du khách hoặc đứng coi vài anh làm xiếc kiểu “mãi vỗ Sơn động” đang “làm trò” như ở quê nhà. Những bồn hoa màu sắc sỡ đặt dọc theo lề đường gạch tô điểm cho vẻ đẹp của khu phố biển.

Chúng tôi đi lững thững trên con đường lát gạch ấy để hưởng lây cái vui của mọi người, cái thanh bình của cảnh vật và hít gió biển trong mát.

Sau khi tản bộ một vòng, chúng tôi xuống một chiếc “thuyền máy” được gọi là “water taxi”, một phương tiện chuyên chở của thành phố. Mỗi chuyến thuyền máy có thể chở được khoảng 20 người.

Khi thuyền vừa rời bến, một khoảnh trời mên mông như được mở rộng ra. Tôi nhìn lên bầu trời cao, những đám mây trắng bạc lơ lửng bay trên ấy. Sóng nước bắt đầu đánh mạnh hơn ở hai bên hông thuyền làm thuyền hơi chòng chành trước khi lấy lại thăng bằng.

Nhin trở lại thành phố, tôi thấy trọn vẹn hình ảnh của bến tàu, người đi kẻ lại với mọi sinh hoạt nhộn nhịp trên ấy. Thuyền đi dọc theo bờ vịnh, tôi có cơ hội để quan sát cảnh trí cũng như những

kiến trúc của thành phố. Những cao ốc cổ xưa xen lẫn những cao ốc mới. Chúng tôi vừa nhận ra có một chiếc tàu “tiêm thuỷ định” (submarine) loại nhỏ, chắc đã không còn hoạt động, đậu trên bến đang đón du khách xuống xem.

“Bác” tài công già, râu ria rậm rạp, luôn vừa điều khiển chiếc thuyền vừa kể cho hành khách nghe về một vài câu chuyện liên quan tới thành phố Baltimore này như một hướng dẫn viên du lịch “dễ dãi”, nghĩa là “bác” muốn nói thì nói, muốn ngưng thì ngưng, muốn chuyển đề tài bất cứ lúc nào cũng được, tuy nhiên lúc nào “bác” cũng tỏ ra hăng say với câu chuyện mình đang kể. Tôi nhìn “bác” cười duyên, “bác” gật đầu với tôi rồi cũng cười duyên lại. Đúng là hai cái cười thuộc loại cười để mà cười, cười chỉ để “hở mồm cái răng” vô nghĩa. Tự nhiên tôi thấy có cảm tình với “bác” và tất nhiên là tôi sẽ không quên dứt vào tay “bác” tiền “tip” khi chúng tôi rời thuyền.

Từ trên thuyền tôi có dịp phóng tầm mắt quan sát những cảnh vật xung quanh. Một số nhà máy nằm sát ngay bờ vịnh, tôi tin là chúng đã được xây dựng từ thời đầu lập quốc. Chúng đã đổ nát hay hư hỏng toàn bộ hoặc từng phần, đang đứng soi bóng im lìm trên sóng nước, lặng nhìn dòng thời gian cứ lờ lững, bình thản trôi đi. Chúng như đang nhớ lại một thời oanh liệt đã qua, mà thời oanh liệt đó đang bị đẩy lùi sâu vào quá khứ xa xưa một cách hối hả bởi sự tiến bộ quá nhanh của nền công nghiệp tân tiến hiện đại ngày nay đang ào ạt tiến tới. Nhưng có cái hay là cái mới đã không phủ lấp hình ảnh của cái cũ, cái của quá khứ. Những ngôi nhà máy cũ kỹ kia, qua những hình ảnh kiến trúc đổ nát của nó, chúng đã gợi nhớ lại cho hậu thế biết bao nhiêu những cảm nhận cũng như ý thức được: - về một giai đoạn lịch sử của thời lập quốc; - về sự thiết lập được một nền tảng kinh tế vững vàng trong khó khăn cho một dân tộc non trẻ lúc đó, tạo sức bật tiến lên trong tương lai. Và đê rồi, chỉ cần khoảng 200 năm sau, dân tộc đó đã trở thành một cường quốc kinh tế hùng mạnh nhất trên thế giới.

Trên những kiến trúc gạch đỏ đổ nát ấy, thỉnh

thoảng tôi vẫn còn thấy được bảng hiệu của cơ xưởng cũ cùng những năm xây dựng chúng. Tôi nghĩ những cơ xưởng này đã được chính quyền địa phương bảo quản và giữ nguyên trạng để chúng được đánh giá như những chứng tích của thời đại mà chúng được xây dựng nên. Điều này làm tôi nhớ lại một số di tích cổ xưa trên đất nước ta, ngày nay đang được “tô son trét phấn” để phục vụ cho ngành du lịch, đã biến chúng thành những anh “hè già”. Sự khác nhau này phải chăng đã phát xuất từ những khác biệt về ý thức, hiểu biết, lẩn tẩn lòng thành kính dành cho người xưa? *Bảo quản hay phục chế di tích cổ không có nghĩa là phải “hiện đại hóa”, phá hủy từng phần hoặc toàn bộ cái nét đẹp văn hóa cổ xưa, làm mất đi cái giá trị lịch sử, kỹ thuật, mỹ thuật của thời đại chúng đã được xây dựng nên. Làm như thế nó còn mang tính cách lường gạt lịch sử nữa.*

Những con chim hải âu trắng bay lượn quanh thuyền xin ăn. Xa xa, một nhà máy đường cũ kỹ mang tên “Domino Sugar” vẫn còn đang hoạt động. Những đám khói toả trên ống khói gạch đỏ cao ngất của nhà máy đó làm tôi nhớ tới nhà máy nhiệt điện Chợ Quán năm nào, nơi tôi đã từng trải gần 10 năm làm việc tại đó với bao nỗi nhớ thương. Nhà máy Nhiệt điện Chợ Quán có lịch sử trăm năm đó nay không còn nữa. Nó đã biến mất để nhường chỗ cho những cao ốc mọc lên thay thế. Một chút ngậm ngùi. Người thì như thế này, mình thì như thế ấy.

Khoảng 30 phút trên thuyền, chúng tôi đã bến trên một phần đất khác của thành phố cảng Baltimore. Trên bờ, ngay tại bến, có nhiều hàng ăn của người Á châu như Nhật, Tầu, Thái nhưng lại không có quán ăn của người Việt Nam. Tôi biết những món ăn Việt nam, ngày nay đã trở nên quen thuộc đối với người dân địa phương ở nhiều thành phố lớn của Hoa Kỳ. Riêng nơi đây thì nó còn vắng bóng.

Một chiếc tàu buồm nhỏ đậu ngay bên bến mang tên “Murder Mystery Cruise”, một tàu mang cờ hải tặc, có biển đề giá 45 đô-la cho một bữa ăn tối. Ăn một “dinner” trên một chiếc du

thuyền chạy quanh trong vịnh thì quả thực giá này cũng thuộc loại “bình dân đại chúng”.

Chúng tôi đi dạo chơi loanh quanh vài khu phố rồi trở lại bến “water taxi” để đi thuyền máy trở về bến Inner Harbor lúc ban đầu.

Trời đã ngả chiều tối, ánh đèn điện bên đường đã bắt đầu bật sáng. Sinh hoạt trên phố cũng đã thay đổi theo, có nơi đông lên, cũng có nơi vắng bớt người đi.

Lên bờ, chúng tôi băng qua đường để vào một khu siêu thị “Gallery Shopping Center” khang trang và đẹp đẽ ngay đây. Khu siêu thị này là một toà nhà bốn tầng. Cũng như mọi siêu thị tiêu biểu khác trên nước Mỹ, ở đây có gồm cả nhiều gian hàng với danh hiệu nổi tiếng trên thế giới.

Lang thang trong siêu thị cả giờ đồng hồ nhưng chúng tôi chỉ xem chứ không mua sắm gì. Trước khi rời khỏi khu siêu thị chúng tôi không quên chụp vài tấm hình kỷ niệm bên cái hồ nước dài ngay cửa vào. Hồ nước có nước phun và hoa tươi được trồng chung quanh làm tăng thêm vẻ hoành tráng, rực rỡ cho khu siêu thị này.

Chúng tôi tới khu ăn uống “Food court” không xa. Khu ăn uống này chiếm một diện tích lớn. Nơi đây thật ồn ào náo nhiệt. Các cửa hàng ăn sáng rực bởi những đèn bảng hiệu hay quảng cáo. Ké ngồi ăn, kẻ đứng xếp hàng chờ đợi, người đi lại tìm hàng ăn hợp với khẩu vị của mình. Thôi đủ loại thức ăn “quốc tế”.

Chúng tôi đến khu gian hàng ăn Á châu, nào lại những hàng ăn Tàu, hàng ăn Nhật, hàng ăn Thái, có cả hàng ăn Mã Lai và Nam Dương nữa, nhưng sao tôi vẫn chưa thấy hàng ăn Việt Nam làm chúng tôi hơi ngạc nhiên.

À đây rồi, có thể chứ, một tiệm Phở. Nhưng hối ôi ! đây chỉ là một tiệm Phở của người Tàu chứ không phải của người Việt vì từ cách trưng bày cửa hiệu cho tới người phục vụ bên trong nhà hàng đều mang sắc thái mà thực khách nhận biết ra ngay đó là “Phở Tàu” dù là trên bảng hiệu có chữ “Phở” rất to và rất Việt nam. Chúng tôi túm tim cười về cái cửa tiệm “phở mạo hóa” này.

Chúng tôi chọn một cửa hàng đồ biển “Sea Food” thuộc loại “ăn no mới về” hay “ăn bao bụng” (all you can eat). Cửa hàng đông quá, không đủ chỗ ngồi. Sau khi mua “vé”, cô bán hàng trẻ và xinh đẹp người Mỹ đưa cho chúng tôi một cái “máy gọi” (bipper). Khi nào “máy gọi” bật sáng và rung lên là báo cho khách hàng biết đã có chỗ ngồi cho mình. Sau nửa tiếng chờ đợi, chúng tôi đã có chỗ ngồi. Những món ăn hải sản rất nhiều, thực khách được tự do lấy cho mình bất cứ món nào và bao nhiêu cũng được. Riêng món càng cua “king crab” thì có người phục vụ, mỗi lần đến thực khách chỉ được “serve” có 3 cái càng cua dài đặt trong một cái đĩa riêng. Muốn ăn thêm thì phải quay lại lấy lần thứ hai. Người Mỹ họ ăn uống không phí phạm nên ít khi thấy họ để đồ ăn còn dư thừa trên đĩa. Họ chỉ lấy thức ăn cho vừa đủ ăn mà thôi. Giá cả phải chăng, 19. 95 đô la cho một đầu người. Với giá này thì thực khách không thể ăn “king crab” một cách thả giàn và phí phạm được.

Chúng tôi ra khỏi khu ăn uống thì trời đã tối hẳn. Chúng tôi trở ngược lại khu bến tàu tàn bộ. Gió biển mát và thổi nhẹ làm chúng tôi có cảm giác thật khoan khoái. Cứ dọc theo bờ biển mà đi trên con đường lát gạch, nhìn trăng sao và nghe sóng biển vỗ vào bờ. Chúng tôi không có gì phải hồi hả hay bận tâm tới thời gian. Chút nữa đây, chúng tôi sẽ rời khỏi nơi này để tới một thị trấn nào đó trên lộ trình, ghé vào thuê một phòng ngủ cho đêm nay. Ngày mai sẽ lại tiếp tục lên đường.

Có vài chỗ trên bến cảng, sóng vỗ vào bờ vách bê-tông đang nhẹ tung bợt lên trắng xoá. Xa xa, vài con thuyền với những ánh đèn leo lắt, ẩn hiện. Tôi ngồi trên ghế đá trầm ngâm nhớ về một biến cố lịch sử đã từng xảy ra ở nơi đây: bài Quốc ca Hoa Kỳ ra đời.

Khi đến thành phố Baltimore nằm bên vịnh Chesapeake Bay này, người ta không thể không nhớ tới một câu truyện lịch sử khá lý thú trong thời kỳ lập quốc. Một cuộc chiến oai hùng và anh dũng của người Hoa Kỳ với quân Anh đã xảy ra nơi này làm rung động trái tim của luật

sư Francis Scott Key được thể hiện bằng bài thơ “Star Spangled Banner” (Lá cờ ánh sao chói lọi) của ông. Bài thơ này đã từng làm rung động hàng triệu con tim công dân Hoa Kỳ, và để rồi, bài thơ ấy đã mau chóng trở thành lời ca của bài Quốc ca Hoa Kỳ cho tới ngày hôm nay.

Và để nhớ về biến cố lịch sử ấy, tôi cũng xin nhắc lại là vào mùa hè năm 1814, đoàn tàu chiến gồm 800 chiếc của Anh tiến vào vịnh Chesapeake Bay, so với 18 chiếc của Hoa Kỳ. Một nhóm chiến thuyền Anh do Tướng Ross chỉ huy tiến thẳng vào Washington D.C đốt cháy một số công thự chính quyền, rồi nhóm binh sĩ này rút quân trở lại chiến thuyền của họ. Một số nhỏ binh lính bị thương người Anh đi lạc bị bỏ rơi lại đăng sau đơn vị. Một trong những nhóm bị lọt lại này, có một nhóm gồm ba thương binh đi lạc đến thành phố Upper Marlboro, cách Thủ đô Washington khoảng mươi lăm dặm. Trong khi đó, một chuyện đáng buồn cười xảy ra, tin tức sai lạc được loan truyền trong thành phố là quân Anh bị đánh bại ở Washington. Thế là cả thành phố Marlboro ăn mừng và liền bắt ngay ba anh chàng lính Anh bị thương này đang đi xin ăn bở vào tù. Người cầm đầu vụ này không ai khác hơn là Bác sĩ William Beanes.

Khi quân Anh biết được sự kiện trên xảy ra, tức giận, liền bắt ngay Bác sĩ Beanes nhốt trên chiến thuyền của họ.

Bác sĩ Beanes là người nổi tiếng và được nhiều người kính trọng nên một số bạn bè của ông vận động cho ông được trả tự do. Một trong số bạn bè vận động cho ông có Francis Scott Key, một luật sư nổi tiếng đang hành nghề ở Thủ đô Washington trong thời gian đó. Key được sự chấp thuận của Tổng thống Hoa Kỳ là Madison cho phép Key sang thương thảo với quân Anh để đòi trả tự do cho Bác sĩ Beanes. Cùng đi với Key còn có John S. Skinner đặc trách về Trao đổi tù binh của Hoa Kỳ (United States Agent for the Exchange of Prisoner).

Key và Skinner được tiếp đón từ té trên chiến thuyền Anh, nhưng lại thất bại trong việc thương thảo để giải cứu Beanes. Người Anh cho rằng Bác sĩ Beanes cần phải được trừng trị vì đã vi phạm

luật chiến tranh. Tuy nhiên, những báo cáo tiếp theo được gửi về Bộ chỉ huy của Anh đã chứng minh rằng những nhóm lính Anh bị thương khác, bị lọt lại phía sau, được người Hoa Kỳ đối xử tử tế. Với những báo cáo đó, cuối cùng Đô đốc Cockburn đồng ý thả Bác sĩ Beanes.

Trong mấy ngày thương thảo trên chiến thuyền Royal Oak của Đô đốc, Key và Skinner đã quen biết vài người sĩ quan trên chiến thuyền đó và được biết họ đang chuẩn bị tấn công thành Fort McHenry của Hoa Kỳ, nằm ngay phía dưới thành phố Baltimore. Để tránh kế hoạch bị tiết lộ nên quân Anh giữ ba người Hoa Kỳ trên tàu chiến, chưa cho họ xuống đất liền. Key, Skinner và Beanes cả ba được chuyển trở lại chiếc thuyền nhỏ mà họ đã dùng để đến đây và họ được canh giữ nghiêm ngặt. Cả ba người Hoa Kỳ này ngồi trên chiếc thuyền nhỏ của mình, họ có thể nhìn thấy thật rõ ràng lá cờ Hoa Kỳ đang bay phất phới trên thành Fort McHenry.

Đêm 13 tháng 9 năm 1814, cuộc tấn công bắt đầu. Trong đêm tối, mỗi khi những ánh sáng của súng đạn loé sáng lên, ba người vẫn có thể nhìn thấy lờ mờ lá cờ trên thành Fort McHenry còn phất phới bay. Cuộc tấn công kéo dài tới tờ mờ sáng. Ba người hồi hộp chờ đợi kết quả trận đánh đêm qua. Họ biết nếu ngọn cờ còn phất phới bay trên thành thì có nghĩa là thành còn đứng vững, và nếu lá cờ bị hạ xuống, nghĩa là thành đã thất thủ.

Ba người hồi hộp... và hồi hộp chờ đợi.

Cả ba cùng reo lên vui mừng khi ánh sáng sớm ban mai vừa ló rạng thì họ nhận ra ngay lá cờ Hoa Kỳ to lớn vẫn còn phất phới bay trên thành Fort McHenry.

Quân Anh nhận thấy không thể hạ nổi thành nên đành rút lui và rời khỏi vịnh. Key viết ngay lời mở đầu cho bài thơ “Star Spangled Banner” của ông trên mặt trái của phong bì thư trong buổi sáng sớm hôm đó trên con đường trở lại bờ. Trong bài thơ, Key diễn tả lại tất cả những gì ông ta thấy với những cảm xúc của ông khi nhìn thấy lá cờ Hoa Kỳ vẫn còn tung bay trên thành Fort McHenry vào sáng sớm tinh mơ hôm đó. Key đã hoàn tất bài thơ này khi về tới khách sạn ở Baltimore.

Ngày hôm sau, Key đưa bài thơ cho Chánh án Nicholson đọc. Nicholson quá xúc động khi đọc bài thơ này của Key nên ông vội vã cho in ra để truyền bá trong dân chúng. Bài thơ này được phổ nhạc và được trình diễn lần đầu tiên tại Nhà hát Thành phố Baltimore. Và sau đó, bài hát nhanh chóng được truyền bá để rồi trở thành bài Quốc ca của Hoa Kỳ cho tới ngày nay.

Baltimore là một thành phố lớn từ thời lập quốc nên những sự kiện lịch sử trong thời gian ban đầu ấy của nó không phải ít. Nhưng cuộc hành trình “cười ngửa xem hoa” của chúng tôi chỉ cho phép chúng tôi biết được có thể. Thôi thì cũng đành, tôi xin tự hẹn có dịp nào quay lại lần nữa để tìm hiểu thêm về nó.

Chúng tôi rời Baltimore với chút gì lưu luyến trong lòng. Và những ngày kế tiếp, chúng tôi biết cuộc hành trình đi thăm Miền đông Hoa Kỳ còn dài và còn nhiều điều thú vị đang chờ đón chúng tôi.

Trong lúc lái xe, tôi đưa một bàn tay nắm nhẹ lấy bàn tay nhà tôi xiết nhẹ như để gửi đến “nàng” một lời yêu thương. Tôi xiết nhẹ bàn tay nàng lần

nữa trước khi buông ra. Tôi nhìn nàng với nụ cười rất nhẹ. Nhà tôi cũng nhìn tôi mim cười và không quên “dúi” vào miệng tôi một chiếc “kẹo chua”, loại kẹo có vị quá chua làm “tài xế” phải tỉnh ngủ và phải tỉnh cả người. Cười.

Ánh đèn cảng Inner Habor của thành phố Baltimore đang dần lùi về phía sau.

Tôi vẫy tay tạm biệt Inner Habor

Nguyễn giự Hùng

Hình chụp ở Inner Habor (Baltimore-Maryland) trên bến “water taxi”

*Những dữ kiện lịch sử trong bài này được người viết sưu tầm, chọn lọc và dịch hoặc phỏng dịch từ những nguồn sử liệu Hoa Kỳ.

****Lời tác giả:** Tôi viết bài này với cái nhớ nhở quên quên ở cái tuổi chớm già

Viết Cho Hòa

Tôn Thất Sang

Xin hân hạnh giới thiệu với các bạn một câu chuyện tình thời chinh chiến đẹp và buồn của anh Tôn Thất-Sang, một Thân Hữu của Kỹ Sư Công Nghệ.

Saigon, năm 1970...

Đầu hoi ngã vào tường, tay cầm tách café hớp từng ngụm nhỏ, Hòa nhìn đại lộ Lê Lợi đang tấp nập người đi lại. Hôm nay chiều thứ bảy, chiều cuối tuần, Hòa đi bát phố một mình, chàng vào quán Mai Hương ở góc Lê Lợi, Pasteur. Chọn một vị trí thuận lợi có thể nhìn bao quát hết cả con đường, chàng gọi ly café đá nhâm nhi, đợi người yêu tới.

Saigon có nhiều quán kem trán giữ các góc đường, nhưng Hòa thích Mai Hương hơn cả, có lẽ vì vẻ bình dị giang hồ của nó và nhất là vị trí thuận lợi để nhìn thiên hạ qua lại, mặc sức mà rủa mắt, mà nhìn ngắm gai nhân!

Liếc mắt nhìn đồng hồ thấy mới có 5 giờ rưỡi chiều, Hòa chợt cười một mình vì thấy mình con nít quá, nôn nóng quá vì còn đúng một giờ nữa nàng mới đến mà sao lòng chàng lại hồi hộp và nôn nao! Chàng lại nghĩ, bây giờ dù sao cũng gần xong 9 tuần tập huấn ở quân trường Thủ Đức, thê xác đã có phần chai lỳ, tâm hồn đã trở nên cương quyết, cũng đã trải qua các giai đoạn bò hỏa lực, ném lựu đạn, phóng hỏa tiễn M72, cũng có bằng thiện xạ M16 như ai, mà sao mỗi khi nghĩ đến nàng thì hùng khí như biến đi mất và tất cả chỉ còn mơ mộng bâng khuâng!

Hòa hiện nay đang thụ huấn khóa 13 Quân Y trung tập ở quân trường Bộ Binh Thủ Đức. Chàng nực cười khi nhớ lại chàng và các bạn mới ngày nào khi nhận sự vụ lệnh trung tập các bác sĩ dân sự của cục Quân Y với cấp bậc Y sĩ trung úy trừ bị, chàng và các bạn vội vã đi mua lon, sau khi

đến trình diện ở trường Quân Y, làm giấy tờ và lãnh quân trang, quân dụng. Chàng và các bạn tự gắn lon trung úy lên cỗ áo và sau đó tất cả bọn được xe GMC chở lên quân trường Thủ Đức. May mắn sau, khi đi qua cổng chính, hai khóa sinh gác cổng bồng súng chào theo đúng lễ nghi quân cách. Tiếng võ súng chào nghe rõ ràng suýt làm chàng giật mình và chàng ngây người nhìn hai khóa sinh đứng thẳng người trong tư thế nghiêm túc! Chàng giật mình chợt nhớ ra mình đang là viên trung úy bánh chọc với hai hoa mai mới tinh trên cỗ áo, chàng ngượng ngùng cung tay chào lại và vội vàng lướt nhanh qua cổng. Chàng mỉm cười thích thú thoáng nhớ đến Robert Taylor vì nôn nóng đến với người yêu (Vivien Leigh ?) vừa chạy vừa chào người lính gác trong film “La valse dans l'ombre” mà một thời đã làm chàng say mê.

Hòa lại nhìn đồng hồ, gần 6 giờ 30, chàng có cảm tưởng như mặt mình tái đi, tim đập nhanh hơn vì sắp được gặp nàng. Chàng liếc vội vào chiếc gương treo gần đó và chợt thấy một viên trung úy hiền ngang trong bộ quân phục thắt nếp với huy hiệu quân y đỏ chói ở cầu vai, tự nhiên Hòa cảm thấy tự tin và chợt thấy mình cũng khá đẹp trai! Hòa yên tâm và nhìn về hướng nhà Quốc hội theo dõi từng chiếc taxi.

Trời về chiều, thành phố Sài Gòn đã lên đèn, Hòa cảm thấy Sài Gòn đẹp và dễ thương hơn lên dưới ánh đèn vàng còn nhuộm màu ráng chiều. Thành phố như ấm lại và gương mặt mọi người trông như đẹp hẳn ra! Nhìn lên khung trời ở đường Nguyễn Huệ chàng thấy đàn doi bay ngập trời, mấy ngàn chú doi có vẻ thích thú khi trời vừa nhá nhem, rủ nhau tung cánh đi kiếm ăn giành nhau chí chóe bay vùn vụt qua các cao ốc, chàng tự nhiên thương các chú doi vô cùng, vì các chú là một nét phác họa thật sinh động của Sài Gòn mỗi khi chiều tối mà lại rất ít người lưu tâm!

Trên đại lộ Lê Lợi, các kiều nữ Sài Gòn trong chiếc mini jupe, tung tăng khoe đôi chân trắng dễ thương, hoặc trong chiếc maxi tha thuốt hoặc trong bộ áo dài Việt Nam yêu điệu thực nữ đầy hương sắc đang qua lại trước mắt chàng. Có nhiều cô nàng mỉm cười với chàng lầm nhưng tại sao chàng chẳng cảm thấy bâng khuâng!

Chợt một chiếc taxi dừng lại gần góc đường. Hòa tự nhiên hồi hộp, giác quan thứ sáu báo động cho chàng biết là nàng đã đến, bắc giác chàng vượt lại nếp áo và náo nức nhìn ra, đúng nàng đã đến!

Nàng đẹp và thanh thoát như một thiên thần. Trong chiếc áo dài màu xanh nhạt nổi bật thân hình nhẹ và cân đối uyển chuyển, suối tóc nâu buông thả trên đôi vai tròn thon như một nét vẽ đẹp, nàng có đôi mắt nâu tuyệt vời với làn da trắng như tuyêt và môi nàng là cả một trời nũng nịu thơ ngây! Nàng đi vào, mọi người trong quán Mai Hương đều ngắm nhìn nàng, Hòa thấy hân diện, luồng cuồng đứng lên kéo ghế mời nàng, chàng hỏi nhỏ:

-Em có mệt không, em dùng gì?

Nàng âu yếm nhìn chàng, nói thật nhỏ:

-Anh cho em kem ba màu.

Chàng chợt mỉm cười nói thật nhỏ “em tôi còn con nít quá”.

Thấy Hòa tự nhiên cười một mình, nàng nũng nịu:

-Anh cười gì em đó?

Chàng vội trả lời:

-Anh khen em có mái tóc nâu thật đẹp và có hai lọn tóc cong cong hai bên má dễ thương quá.

-À lọn tóc “accroche-coeur” đó mà, cong như vậy để là gì anh biết không?

-Không.

Nàng nhìn anh triu mến:

-Để móc tim anh đó.

-Được cái móc dễ thương đó trói buộc anh, anh cũng chịu!

-Nói vậy có nghĩa là em ghen lăm à nha!

-Có thương mới ghen phải không em?

Nàng gật nhẹ đầu mời chàng:

-Anh dùng kem với em đi.

Nhin nàng ngâm chiếc muỗng bạc giữa đôi môi hồng, tự nhiên Hòa muốn biến thành chiếc muỗng hạnh phúc đó quá. Chàng cầm bàn tay thon đẹp của nàng hỏi nhỏ:

-Tôi nay mình đi Queen Bee nghe nhạc nhẹ em, buổi tối nay có Lê Uyên và Phương trình diễn đó.

-Hay lắm, em cũng mê Lê Uyên và Phương lắm, vậy mình đi nhe anh.

Hòa khoát tay nàng đi trên đại lộ Lê Lợi. Chiều cuối tuần thật vui, ngang qua ngã tư Công Lý, Lê Lợi, chàng nắm tay nàng băng qua bờ bên kia mua phá lâu chấm tương ớt thật cay, mỗi đứa ăn hết mấy xâu. Nàng vừa xuýt xoa vì cay vừa nói:

-Anh ác lắm, bắt em ăn ớt kiểu này, lần sau em sợ món này tới già luôn!

-Vậy mỗi lần ăn cay em lại nhớ anh cho mà xem! Hòa trêu nàng.

-Ghét anh quá!

Hòa vội âu yếm nắm lấy tay nàng đến tiệm nước mía Viễn Đông gọi ly đặc biệt cho nàng uống, khoảng 9 giờ hai đứa mới đến Queen Bee.

Lên đèn lâu hai, trong ánh đèn mờ ảo ám cúng chỉ cho phép khách vừa nhìn thấy lối đi, thi người hướng dẫn đã nhẹ nhàng xuất hiện, lịch sự trong bộ veston màu xám chiếc đèn pin nhỏ xíu tìm chỗ cho hai người. Hòa chọn 2 ghế ở một loge ám cúng nhất chàng nhẹ đỡ nàng ngồi xuống và hỏi nàng dùng gì trong lúc người serveur im lặng và lịch sự đứng chờ.

-Cho em một cốc Peppermint.

-Anh cũng vậy.

Nàng nũng nịu:

-Sao anh bắt chước em vậy, anh gọi thức khác đi. Chàng cười, trêu:

-Em ở đâu thì anh ở đó mà!

Nàng bóp nhẹ tay chàng

-Thật không, có thương người ta thật không? À Lê uyên và Phương đang hát bài "Uống nước bên bờ suối" thật hay và truyền cảm phái không anh, em nghe trong giọng hát trong như pha lê của nàng dường như có gì ray rứt và đỗi vỡ, à Lê Uyên ở Đà Lạt phái không anh?

-Em là dân Couvent des oiseaux ở Đà Lạt mà không biết thì làm sao anh biết được, Hòa trêu nàng.

Nàng cười nũng nịu nói tiếp:

-Em nghe nói Phương bị cancer osseux phải không anh?

Hòa lại cười trêu nàng tiếp: Sao em hỏi hoài vậy, anh đâu có hồ sơ bệnh lý của Phương đâu mà biết, và sợ nàng giận Hòa vội vàng nói nhỏ:

-Anh cũng nghe người ta đồn vây, em hãy nhìn ngón tay trỏ của Phương đang barré trên cần đàn em sẽ thấy một cục u nhô nhô bằng viên bi ở lòng tay trỏ, có lẽ vì vậy mà thiên hạ đồn Phương bị ung thư xương đó em à.

Lúc Khánh Ly trình bày bản “La Comparsita”, Hòa dùi nàng ra sàn nhảy.

Trong nhịp điệu Tango dịu đặc chàng dùi nàng trong vòng tay êm ái, cả hai đi như lướt chung quanh bức nhảy. Trong vòng tay, nàng nhẹ, uyển chuyển và thơm như một cánh lan. Chàng nhìn sâu vào đôi mắt nâu, màu mắt đẹp tuyệt vời cũng đang đắm đuối nhìn chàng, màu mắt đẹp lấp lánh muôn tia sáng kỳ diệu như muôn ngàn vì sao phản chiếu từ quả cầu pha lê đang quay bồng bềnh trên trần sàn nhảy. Thời gian như ngừng trôi và có một lúc nào đó chàng tưởng chừng như mình đang ôm trong vòng tay một nàng tiên dễ thương và diễm túyệt thật mong manh và thật dễ vỡ được kết tinh từ vùng sáng nhạy cảm và huyền diệu đó...

Sau ngày mãn khóa tại quân trường Thủ Đức, các Y Nha Dược sĩ vào cục Quân Y để chọn đơn vị theo thứ tự ưu tiên từ đỡ cao đến thấp. Thông thường những người đỡ cao thường chọn các đơn vị không tác chiến như các Tông Y viện, Quân Y viện, các bệnh viện dã chiến, hoặc các bệnh xá Hải quân, Không quân v.v... Khi gọi đến tên chàng, mặc dù đỡ cao, Hòa vẫn chọn binh chủng Thiết Kỵ, một binh chủng khá nguy hiểm trong tình hình chiến sự nóng bỏng thời đó. Bản tính chàng vốn ưa mạo hiểm và chàng cũng muốn nếm mùi trận địa xem sao.

Chàng được điều về làm Y Sĩ trưởng của lữ đoàn Thiết Kỵ ở vùng hỏa tuyến. Hôm đến thăm từ giã nàng, nàng ngạc nhiên biết bao khi nhìn trên cầu vai chàng là huy hiệu oai hùng của binh chủng Thiết Giáp và chiếc “bérêt noir” đội lệch làm tăng lên một chút xíu vẻ giang hồ trên gương

mặt còn vuông nét thư sinh của chàng. Nàng mỉm cười âu yếm:

-Anh chọn đơn vị rồi sao?

-Em không thấy huy hiệu trên cầu vai anh hay sao, em có muốn anh ở vùng nguy hiểm không?

Nàng gục đầu vào ngực chàng khóc nức nở:

-Sao anh không xin đổi gần nhà em, bộ anh không còn thương em nữa sao?

-Hai năm sau anh sẽ xin ba mẹ cưới em, rồi chàng triết lý thêm:

-Đôi lúc mình cũng thử xa nhau một thời gian thử thách phải không em, “no pain no gain” mà. Biết đâu chàng có chàng nào đẹp trai hơn anh, học giỏi hơn anh lại mang đến hạnh phúc cho em nhiều hơn sao?..Nàng cười buồn không nói...

...Muà hè đó lửa 1972..

Trận tái chiếm Củ thành Quảng Trị trở nên khốc liệt chưa từng thấy, xe tăng địch đã xuất hiện, những chiếc T54 và PT76 lùng lững bước vào cuộc chiến như những khói hình chuyển dịch đầy đe dọa. Là quân y sĩ của thiết đoàn, Hòa cũng bị cuốn hút vào quỹ đạo sắt thép của những trận đánh dai dẳng, giành giật nhau từng tấc đất, những bãi chiến trường đẫm máu!

Chàng nhớ ngày còn là sinh viên, tự nhiên chàng mê binh chủng thiết giáp sau khi xem cuốn phim (chàng quên tên) nói về binh đoàn Tank Tiger của viên tướng người Đức thuộc đội SS của quân đội quân Đức quốc xã. Chàng mê tiếng động cơ gầm thét của chiến đoàn Tiger làm rung chuyển cả lá cây và khu rừng như có địa chấn khi đoàn xe di chuyển theo đội hình chiến đấu, xuất trận oai hùng với tiếng xích sắt nghiến nát khu rừng lộng gió và viên tướng hiên ngang trên pháo tháp đã làm say đắm trái tim chàng! Chàng lại càng mê say hơn nữa khi được xem phim nói về cuộc đời anh hùng của viên tướng bách thắng của quân đội Mỹ, Đại tướng thiết giáp George Patton, trong thời đệ nhị thế chiến với những trận xa chiến thần sầu quỷ khốc ở mặt trận Nam Phi.

Nhiệm vụ chàng không phải ở chiến trận, nhưng có một lần chàng theo bộ chỉ huy thiết đoàn đang di chuyển bằng thiết vận xa M113, chung

quanh có M48 hộ tống thì bị VC tấn công lúc trời vừa nhá nhem tối. Tuy bị tấn công bất ngờ nhưng sao chàng không thấy sợ hãi mà lại cảm thấy thích thú vì được trực tiếp tham dự trận xa chiến! VC khai hỏa trước nên chiếc M113 bên cánh phải chàng bị hư hại nặng, tiếng đại liên bắn vào hông xe chàng nghe lác đác như gõ mõ. Chàng thoáng thấy một khối đen di động và nòng đại bác đang dần dần quay nhắm vào xe chàng sắp sửa nhả đạn thì chiếc M48 bên trái chàng đã quay nòng nhanh hơn khac đạn đại bác 90 ly vào pháo tháp của xe địch và cả khối sắt khổng lồ lật nghiêng như cua gãy càng. Chàng phục viên xạ thủ đó quá và được biết đại bác của M48 được điều khiển bằng điện nên có hướng tác xạ nhanh hơn T54 gấp bội lần (T54 phải quay bằng tay). Mặc dù bị phục kích nhưng M48 có hỏa lực lớn hơn và có độ tác xạ nhanh hơn nên chẳng mấy chốc thiết đoàn của chàng đã làm chủ tình thế và trong trận đó đã bắn cháy hai T54 và một PT76. Suốt ngày đêm hôm đó chàng cùng toán y tá miệt mài lo việc cấp cứu thương binh, lựa thương, di tản vào bệnh viện Ái Tử, hoặc xin trực thăng di tản vào Quân Y viện Nguyễn Tri Phương ở Huế...

Cuộc chiến nào rồi cũng phải tàn, thế nhưng quân Cộng Sản, mà đầu não ở Bắc bộ phủ, không chịu ngưng ý đồ thôn tính miền Nam nên mỗi ngày mỗi gia tăng áp lực ở phía nam bờ sông Thạch Hãn. Chúng pháo không ngừng, không theo một định kỳ nào, mỗi ngày với hằng trăm con bão lửa, sắt thép giáng xuống từng tấc đất của quân trú phòng miền Nam, thế nhưng có đôi lúc chúng chọt ngừng một hai tiếng.

...Một buổi chiều, Hoa cùng tài lái xe jeep đến thăm người bạn Y sĩ trưởng của tiểu đoàn Thủy quân lục chiến đóng cận đơn vị chàng trú đóng ở phía nam bờ sông khi VC vừa dứt pháo. Trường -viên Y sĩ- râu tóc rậm rạp vui mừng đón chàng:

-Ê, mày không sợ “gà gáy” sảng nha mày?

-Lý rồi mày ơi, bây giờ không nghe tụi nó “sủa” bậy lại đậm ra nhớ nhưng mới chết chú! Trường cười lớn:

-Phản xạ có điều kiện của Pavlov mà! À mày

dùng tạm chút café của C ration nghe, ĐM tụi CS nó không cho mình đi chợ nên cứ C ration ăn tạm, bón thấy mè! À bao giờ thì cho tụi tao ăn bánh đồ mày, em hoa khôi ở Couvent, đào hoa là nhất mày rồi đó, cô cậu thật là xứng đôi vừa lứa!

Chợt một tiếng cách vang lên xa xa, Trường giật mình la:

- ĐM nó gáy rồi mày ơi!

Tiếp theo là hàng loạt tiếng nổ long trời lở đất cùng với mảnh đạn, đất cát tung lên mờ mịt.

Trường và Hòa bình tĩnh nhào xuống hố cá nhân và sẵn sàng trong tư thế chiến đấu. Đột nhiên cả hai nghe tiếng la lớn:

-Bác sĩ ơi, có hai thằng bị thương ở tiểu đội em, bác sĩ ơi!

Trường không kịp chào Hòa vội phóng người lên hố cá nhân và chạy đến hướng người kêu cứu. Với ý định giúp Trường, Hòa cũng phóng người theo hướng của Trường. Đang loay hoay tìm đường Hòa chọt cảm thấy một tia sét màu xanh nháng lửa trước mắt, chàng mơ hồ cảm thấy một cái gì mát lạnh xuyên phá qua thân thể và mơ hồ nghe tiếng nổ thật lớn..Chàng như bị nâng bỗng lên, có một mảng đen kéo đến, chàng thấy như mình nhẹ hẳn đi, bồng bềnh sương khói, trôi nổi, không buồn lo, không tiếc nuối. Có một khoảnh khắc, chàng chọt thấy như có cánh tay ai nhẹ nâng chàng ra khỏi khoảnh không gian u tối và cảm thấy như mình đang mọc thêm đôi cánh thiên thần đang bay đi ngàn dặm xa diệu vợi đến ngôi nhà thân yêu có người con gái tóc nâu, má đào môi thắm với đôi mắt đẹp tuyệt vời đang từng phút ngóng trông chàng. Trong bồng bềnh sương khói chàng thấy nàng giang rộng hai cánh tay êm dịu ôm chàng vào lòng, và cũng trong mơ hồ chàng chọt nghe nàng đau đớn thét lên:

-Ôi, anh yêu ơi sao thân mình anh lại nhẹ thế này??!!

Mùa Thu

Tôn Hoàng Gia

NÓI LÁI

dacung CN13

Thiết tưởng khi luận về Văn Chương Việt Nam mà không bàn đến "Nói Lái" thì quả là một thiếu sót lớn lao; tựa như bàn về Âm Nhạc mà quên nói đến "Nhạc Quê Hương" vậy!

Vì sợ bỗng nhiên có ai hỏi "Nói lái là gì" cho nên tôi đã vội vàng chạy lên mạng tra tự điển tiếng Việt để phòng hờ. Đánh 2 chữ "nói lái" vô ô "search", được Gугл phun ra cho 1 trang trong đó có 3 tên miền có vẻ liên quan đến vấn đề muôn biết: "Vdict.com", "Vietdictionary.com", và "Vietnamesedictionary.net".

Thấy tên "Vietdictionary.com" đượm tình quê hương và ý nghĩa nhứt cho nên bấm thử coi sao. Tên thì dễ thương nhưng lại không dễ thương chút nào. Mặc cho tôi điền 2 chữ "nói lái" và chọn "Việt-Việt" rồi "Việt-Anh", nó vẫn hoàn toàn im lặng, không mấp máy lấy một lời!

Đành phải trở lại trang "Gугл sóc", bấm vô "Vietnamesedictionary.net". Trang này hiện ra nhanh lắm, ở bên trên nơi góc trái là hình một cuốn sách đỏ lòm, tênh hênh 2 trang giữa cũng đỏ lèt. Trang bên trái trống rỗng, không có lấy một chữ; trang bên phải chỉ có một ngôi sao vàng khẽ nambi hình in ngay giữa trang.

Màu đỏ của cuốn sách làm tôi nhớ lại một đoạn trong một cuốn truyện của PNN thời chiến tranh Quốc-Cộng. Một người lính miền Nam đứng bên này cầu Hiền Lương thấy nửa chiếc cầu phía bên kia cũng sơn đỏ như máu, nên hỏi (đại khái) "Một năm 12 tháng, sao bên ấy lúc nào cũng đỏ lòm thế?"

Thôi kê, đỏ thì đỏ, vô kiém thử coi có gì hay không; nhưng chả thấy gì hết, rỗng tuếch như cuốn sách màu đỏ!

Chỉ còn có "Vdict.com" là hy vọng cuối cùng!

Lại đánh 2 chữ "nói lái" và được định nghĩa như sau:

"*Nói khác đi một tổ hợp hai âm tiết bằng cách chuyển đổi riêng phần vần hay là phần phụ âm đầu, hoặc phần thanh điệu, có thể có đổi cả trật tự các âm tiết, để bông đùa hoặc chơi chữ, châm biếm. Nói "đầu tranh, thì tránh đâu" là dùng lối nói lái.*"

Tự dung tôi lại nhớ đến anh MXThành với hai tiếng kêu rất dễ thương: "Trời ạ!"

Không biết dân nội ở VN đọc cái định nghĩa này có hiểu không, chứ dân ngoại chúng mình ai đọc xong mà hiểu được ngay, chắc chết liền!!!

Phải ráng đọc tới, đọc lui mấy lần, tôi mới hiểu được đại khái như thế này:

"Nói lái là một cách ghép những chữ có sẵn, thí dụ như ghép phần đầu (phụ âm hay nguyên âm) của chữ trước với phần sau (âm hay vần) của chữ sau, để tạo thành chữ mới. Nói lái dùng để chơi chữ hoặc châm biếm, thí dụ như "đầu tranh" thành "đánh trâu" hay "tránh đâu"!

Nói lái theo cách người Nam thì giữ lấy phần đầu và dấu của chữ đầu ghép với phần sau của chữ sau tạo thành chữ mới. Như thí dụ bên trên thì: "đầu tranh" thành "đánh trâu", và

"Đơn giản" là "đang giởn" (giọng Nam),
"lòng kiếng" thành "liệng cồng",
"chính phủ" là "chú phinh", hay
"Mỹ qua" là "Mã quy"!

Trong khi đó thì người Bắc lại nói lái bằng cách đảo 2 chữ nhưng giữ nguyên dấu của mỗi chữ. Cũng trong thí dụ ở trên, thì "đầu tranh" thành "tránh đâu", "đầu tiên" là "tiền đâu".

Ngày nay thì Nam Bắc đê huề cho nên muốn ghép thế nào cũng được. Thậm chí: "đầu tranh" thành "trâu đánh", hoặc:

con đường "bác đi" thành con đường "bi đặc" (giọng Nam),

"Mỹ qua" là "ma quỷ", cũng xong. Miễn sao có nghĩa là ... tốt!

Trong vài trường hợp, nói lái không được đúng văn phạm ... nói lái cho lầm, vì với những chữ có sẵn không thể ghép lại để có cái chữ mới; nhưng vẫn muốn nói lái. Cho nên phải nghĩ xa xôi một chút (giống như ngồi thiền) lắng nghe cái âm mới có thể ngộ được. Thí dụ như từ ngày "giải phóng", tiếng Việt bị nghèo nàn hóa một cách thảm thương, cái gì cũng tốt: học tập tốt, lao động tốt, công tác tốt, nội trợ tốt, báo cáo tốt. Tất cả đều "*làm tốt*"!

Người Việt rất là sáng tạo, nhất là trong những chuyện tào lao, cho nên lái sang luôn cả tiếng Tây:

Số là có một cặp, chồng Tây vợ Ta đi sắm nữ trang. Sau khi bà vợ coi và thích một chiếc nhẫn hột soàn, ông chồng hỏi giá và khi tiệm cho giá thì bà vợ thấy mắc quá nên ngần ngừ. Khi thấy ông chồng muôn mua thì bà vợ sợ quá nói "très chaud" để tiệm không hiểu! Ai dè, ông Tây lại tưởng trong tiệm nóng quá nên vội trả tiền để đưa vợ ra ngoài cho lẹ. Ra khỏi tiệm, bị vợ cắn nhẫn, ông chồng không hiểu tại sao. Bà vợ phải giải thích: moa nói "*très chaud*" là "*trop cher*" mắc quá, toa oi. C'est formidable!

Một câu gồm có 3 chữ cũng nói lái được, chỉ cần tráo 2 chữ bìa và giữ nguyên chữ ở giữa; thí dụ:

"*Đĩa dầu chong*" thành "*đong dầu chĩa*" hay "*vẫn như củ*" thành "*vũ như cân*", "*vẫn y nguyên*" thành "*nguyễn y vẫn*", nghe cứ như là tên người ta vậy!

Sau mấy mươi năm, dân ngoại chúng mình thỉnh thoảng nói năng cũng pha trộn chút đinh. Thí dụ như "*you lèm bèm*" phải lái ra sao đây? "Dèm lèm bu" rất đúng ... văn phạm nhưng không được ... thơ cho lầm? Theo tôi thì "*dem lù bù*" nghe vui tai hơn. Bằng chứng là mỗi lần bị vợ nhǎn, tôi chỉ cần nói "*dem lù bù*" là nàng xì cười và hết giận ngay!

Nói lái không phải chỉ có trong dân giả hay chỉ mới có đây thôi.

Cái hồi lâu lầm, Vua Tự Đức đã đổi lại câu:

"*Kia mấy cây mía*" bằng

"Có vài cái vò"

Nói lái cũng xuất hiện cả trong Thơ, tiêu biểu là thơ của Hồ Xuân Hương:

"...Quán sứ sao mà cảnh vắng teo

Hỏi thăm Sư cụ đáo nơi neo."

(Chùa Quán Sứ)

Sau 1975, đời sống dân chúng thì cơ cực nhưng thơ dân gian lại phong phú hơn:

"Mỗi độ xuân sang chả có gì (chỉ có già)

Giàu sang, keo kiệt để mà chi? (đĩ mà chê)

Vui xuân chúc tết cầu gia đạo (cạo da đầu)

Cạn chén tiêu sầu tiễn người đi (ti người điên)

Theo thông lệ, sau mỗi bài đọc đều có bài tập. Bài tập kỳ này chỉ có một câu mà mấy ông "chồng chúa, vợ tôi" không dám được khi túc giận. Dĩ nhiên câu hỏi liên quan đến nói lái và nói lái 3 chữ. Ai trả lời trúng sẽ được tặng 1 cuốn Đặc San KSCN Số 5.

Bài tập:

Bạn hãy nói lái "CON VỢ NGU"!

PHẢI BIẾT KÈM CHÉ

Cậu bé nọ bị đám bạn đánh tơi tả về nhà với một vết tím bầm dưới mắt, bà mẹ nhìn thấy liền mắng con:

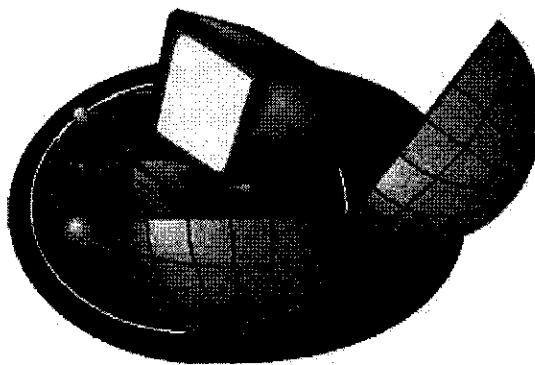
- Mẹ bảo con bao nhiêu lần là phải biết kiềm chế chứ. Phải đếm đến 100 đã, nếu vẫn còn thấy tức, mới được đánh nhau cơ mà.

- Vâng, nhưng trong lúc con đang đếm thì đã bị tụi thằng Tèo đã đấm luôn một quả rồi, bỏ nó chỉ dặn đếm đến 50 thôi ạ!

- !!!!!

MỘT THẾ GIỚI KỲ ẢO

Hồng Nhung K4

Có những hoa lá xinh tươi vươn lên từ tuyết lạnh hay từ khe đá khô cằn của sa mạc, hoặc những nhành hoa với tên lộc vừng đơn sơ nhưng đẹp lạ lùng như tấm màn tha thuốt buông rũ giữa thiên nhiên! Lại có những ngọn núi cao vút vượt lên cánh rừng xanh bát ngát, các thú rừng man dại ẩn hiện cùng đủ loài chim muôn sắc soi mình bên dòng suối; dưới mặt nước lại lung linh những tảo rong xinh đẹp với nhiều loài cá sinh động bơi lội nhởn nhơ... Bên cạnh những kỳ hoa dị thảo, những loài vật, và những cảnh tượng thiên nhiên đó là đời sống con người với tiếng nhạc thánh thót, vẫn thơ mượt mà, có cả những hạt lệ, giọt mồ hôi đậm tình; lại có những sự kiện kỳ lạ trên trái đất với những công việc, những ý nghĩ cao vời làm rực sáng tư tưởng và nâng cao tâm linh cho loài người trong cuộc sống... Và biết bao cái hay lạ, kỳ quặc nữa trong thế giới phong phú này có thể diễn ra ngay trước mắt trong thời gian ngắn tùy theo sự điều khiển và cảm nhận của mỗi người! Đó là thế giới kỳ ảo của Internet.

Những người thật sự trưởng thành đã bước vào thế giới kỳ ảo này với tri thức và sự cẩn trọng vì bên cạnh những cái cao đẹp thường vẫn có những cám dỗ và những cái xấu xa! Một điều rất hay là mọi người được tự do để tìm kiếm, phân biệt,

chọn lựa và có thể tránh được những rào cản hay những điều nguy hại ... Thế giới kỳ ảo đó là thế giới ở ngay bên cạnh thế giới hiện tại mà chúng ta đang sống? Có người gọi đó là thế giới ảo nhưng đúng ra là rất thực vì nó là một nguồn thông tin vô tận phô bày những thực tế sống động lẩn trộn trên bị che dấu trong thế giới thật, nó diễn tả và hiển hiện những gì xảy ra trong vũ trụ và trên mặt đất, ngay cả những điều mà suốt đời nhiều người đã không hề biết và không hiểu được! Thế giới kỳ ảo này đi vào tâm thức của mỗi người mỗi phút khi chúng ta bước vào, nó không thô sơ để chúng ta sờ mó được bằng xúc giác và cũng có thể bị bao sự cản trở, phá hoại nhưng khi ta biết tìm lối để vào và loại bỏ những chướng ngại thì nó có thể tác động đến tất cả giác quan khác của con người nhất là phần cao cấp của tri giác!

Chúng ta muốn tìm hiểu về những điều vĩ đại của mỗi thế kỷ thì chúng ta có thể thấy được trong thế giới này. Ta muốn tìm kiếm lại những cây cổ tầm thường nhưng quen thuộc từ miền quê hương xa cũ mà ta đã vô tình quên mất thì ta cũng có thể vào đây. Ta muốn biết cái gì xảy ra ở miền cực đới hay bên trong lòng trái đất mà chắc chắn cả đời người cũng không bao giờ có thể đến được thì thế giới kỳ ảo này cũng trình bày cho ta. Nếu ai muốn

tìm hiểu những cái siêu đẳng và cả những cái tiện ẩn kín trong cuộc đời thì cũng có thể thấy được rõ ràng trong thế giới này. Thật là có muôn tí điều mà thế giới này mang lại.

Điều quan trọng là ta nên tìm thấy những cái gì và dùng thì giờ nào khi bước vào thế giới kỳ ảo này? Nếu đã hơn nửa đời người thì thời gian còn lại quá ngắn ngủi và quý báu nên ta phải cần chọn lọc để trong tâm trí có được những thăng hoa rực rỡ, nâng cao tinh thần qua việc phổ biến hay tìm hiểu những cái hay, những việc cần thiết, những điều thiếu sót quan trọng mà ta không có được hay cảm nhận được trong thời gian đã qua bởi vì nó có quá nhiều để chúng ta chọn lựa. Người nông cạn hay tư tưởng lệch lạc thì có ý hướng thấp kém còn người có chiêu sâu sẽ có những chọn lựa đúng đắn. Thế giới kỳ ảo này thật bao la và cũng có nhiều cạm bẫy nên có người cũng bị lạc đường nhưng rất may là không ai có thể hại ai được như thế giới ngoài đời vì với kinh nghiệm và sự hiểu biết, ta bước vào chỗ nào không thích hợp thì ta nhanh chóng tự bước ra, không ai kèm chế ta được. Nếu ta bị đắm chìm vào những chỗ không tốt thì cũng tự do ta mà thôi vì không phải do kẻ nào thúc đẩy, cũng tại ta thiếu suy xét, hoặc là tại ta dù “già người” nhưng còn “non dạ”! Vì thế mà đã có nhiều người mất cả nhà cửa và cả thân mình hay gây hại cho người chung quanh do mê game, mê cá độ, ma túy, bạo động, hay mê sắc dục ...để mất cả gia đình, tài sản một cách đơn giản vì chạy theo người mẫu hay các “star” dù biết rằng trong thế giới ảo có rất nhiều kiểu “phototoshop” và dù nó cũng trình bày thật rõ thế giới ngoài đời bộ mặt phủ phàng khi màn “make up” hay “microphone” rơi xuống!

Nếu ta không muốn bị ảnh hưởng bởi tha nhân và chỉ muốn góp phần vào Internet để truyền bá sự hiểu biết, tài năng hay “show” cái gì cho người qua Website, Blog, Facebook... thì cũng phải cẩn thận coi chừng trong thế giới kỳ ảo này vì sự thật và người thật nhiều khi cũng bị “cắt dán” huống gì sự đối trá, sai làm hay phô trương! Ta có thể gây hậu quả lớn lao hay bị bao nhiêu lời phê bình từ thẳng thắn đến hạ cấp một cách không nương tay

(vì có khi không ai biết ai) lan truyền mau chóng trên khắp thế giới với tốc độ cực nhanh là đặc tính chính của Internet! Nhiều người không phải bác sĩ hay thầy bói... nhưng đã ra khá nhiều “toa thuốc” hay tin nhảm trong nhiều năm vừa qua. Trong thực tế thì chất lượng quan trọng hơn số lượng vì thực tế khó làm số lượng tăng cao với phẩm chất tốt, nhưng nếu chất lượng như trong một Email dù tốt hay xấu mà số lượng lại được cấp số nhân lên thì thật là kinh hoàng! Vì vậy mà ngoài đời ai viết gì sai khi nhìn lại có thể kịp bôi xóa hay sửa đổi nhưng đưa vào Email riêng hay Email group để send hay forward thì phải cẩn thận vì chỉ cần một cái bấm đi là nó dính chắc vào hộp thư của ta lẩn của người, và trong vài giây nó đã vượt qua đại dương và bắt đầu chuyển đi thật nhanh, lôi theo cả khúc đuôi Email phía sau nếu ta không để ý cắt bỏ như là thư riêng của ta hoặc cả những lời “bậy bạ” của người lạ trong Email cũ mà người nhận nhiều khi tưởng là của ta.

Trái lại, những người bước vào thế giới kỳ ảo này bằng tri thức và đạo đức sẽ công hiến tài năng hay tìm thấy và học hỏi được biết bao điều mới lạ! Ta sẽ mở rộng kiến thức cho người hay cho chính ta về mọi lãnh vực mà không phải lệ thuộc vào một cá nhân hay nhà trường nào vì toàn là những gì mà tự ta cảm nhận một cách tự do bằng chính trái tim và khói óc của mình qua muôn vạn điều hiểu biết từ những người tầm thường đến những bậc cao minh với một kho tài liệu khổng lồ! Thấu hiểu những thực tế quan trọng về tác hại của biến đổi khí hậu thì con người sẽ biết sửa đổi cách sống và tự đổi phó chứ không lệ thuộc vào bất cứ thần linh nào hay mượn cớ để lô bich phơi bày “thiên nhiên”. Chú trọng về sức khỏe là mục tiêu chính của con người để tồn tại thì con người đã cải thiện dần nhờ học hỏi những kiến thức chuyên môn, đáng tin cậy trên Internet về cách ăn uống và rèn luyện thể chất để giảm bớt thuốc men và không tin theo những điều huyền hoặc. Hoặc những chuyện tế nhị như vấn đề đồng tính nhiều người đã lên án gắt gao nếu họ không mở rộng kiến thức về y học, cảm thông được những con người đồng tính đa số là do bẩm sinh ngoài ý muốn, chỉ có thiểu

số là do “psycho” cần chữa trị để biết thương cảm cho những người không may mắn mà chấp nhận cho họ...

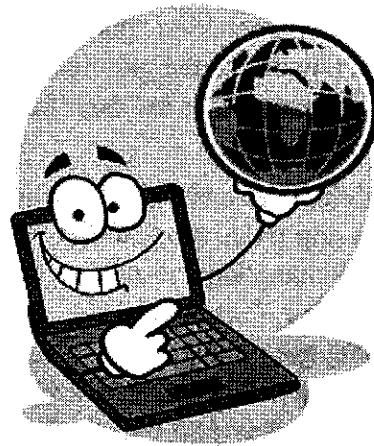
Kế đến là những vấn đề nhạy cảm như về chính trị và lập trường đối kháng ta có thể ngồi một mình trong thế giới kỳ ảo mà từ từ suy gẫm những ý kiến khác nhau để trình bày hay phán xét một cách đúng đắn mà không phải dụng chạm hay cãi cọ với ai. Về tôn giáo thì ta càng thấy rõ thế giới cứ mãi chiến tranh đến mức khốc liệt là do những người cuồng tín. Đức Đại Lai Đạt Ma từng phát biểu rằng: Không cần tới tôn giáo để sống được giá trị nhân bản tích cực. Vì vậy đạo đức có thể xuất phát từ đầu óc hiểu biết và trái tim cảm thông. Nếu ai cũng chịu khó tìm hiểu những cái hay của tôn giáo và tin ngưỡng như thế nào cho giá trị thì chắc thế giới đã không còn chiến tranh. Khi đến chùa hay nhà thờ ta có thể khó chịu vì một vị thầy thuyết giảng không thâm sâu nhưng nên thấu hiểu là vì tín đồ tại đó chỉ tiếp nhận tới mức độ này hay chính ông thầy cũng chỉ có thể giảng tới trình độ đó thôi. Điều quan trọng là giúp cho tín đồ dịu đi những nỗi khổ hay cô lập điều đúng đắn không sai trái là tốt rồi. Nếu ta muốn học hỏi những triết lý cao vời hơn thì hãy tìm chỗ khác hoặc có thể tra cứu trong Internet một cách dễ dàng chỉ cần gõ vào vài chữ bằng chính ngôn ngữ của ta về vấn đề mà mình muốn tìm kiếm tại chỗ (google search) thì từ đó sẽ hiện ra khá nhiều những giải đáp thỏa đáng để từ đó mang lại cho ta sự sáng khoái trong tâm hồn lẫn thể chất. Khi ta buồn, muôn giải khuây, ta gõ vào hai chữ “chuyen vui” (có dấu càng tốt) thì có sẽ vô số chuyện vui vô duyên hay ý nhị hiện ra tùy ý ta thích đọc loại nào. Khi ta lười tập thể dục, lại gõ vào vài chữ như “the duc giup gi” thì lại có những bài học khuyến khích ta! Khi ta cô đơn, muôn lắng nghe tâm sự thì lại gõ vào “chuyen tinh cam” thế là có muôn ngàn tâm tình hiện ra để ta chia sẻ... Như vậy có phải chẳng Internet hay thế giới kỳ ảo đã mang lại những điều đó? Nó còn mang lại cho ta những người bạn, người thân, người thầy... an ủi và giúp đỡ ta những lúc yếu kém, cô đơn! Internet còn có thể tập trung toàn bộ chương trình Tivi,

Radio, báo chí, sách vở... của con người. Hãy thử tưởng tượng thế giới thực sẽ ra sao nếu không còn Internet nữa?

Cô nhân dã bảo: “Đi một ngày dài, học một sàng khôn” thì nay ta có thể nói rằng: “Vào 1 trang Web hay, thêm 1 ngày học hỏi”. Như vậy để nâng cao hơn nữa về mặt tâm thức, trí tuệ và thể chất để tự rèn luyện cá nhân, Internet đã giúp chúng ta không phải đi đâu xa và tốn nhiều chi phí, ta chỉ cần ngồi trước computer và bỏ chút thời gian mỗi ngày với ý hướng tốt, tìm vào thế giới kỳ ảo do chính con người văn minh đã tạo ra qua mạng lưới toàn cầu mà mạng lưới đó lại không trói buộc vì ai cũng có thể bước vào hay bước ra để tự tìm hiểu, học hỏi, trau dồi tâm trí, hóa giải sầu não... nhằm tìm thấy thế giới thiên đường không đâu xa cho chính mình và cho người chung quanh: một thế giới có muôn vạn điều tuyệt vời không ngờ! Triết gia nổi tiếng (channel PBS), Dr. Wayne Dyer đã bảo rằng: Giấc mơ đẹp của bạn sẽ trở thành sự thật khi nào tinh giác bạn cảm thấy đang cầm một cành hoa trong梦tay! Cùng với ý niệm đó, ta sẽ thấy được Internet là một thế giới kỳ diệu thật khi nào mỗi khi ta rời khỏi nó, ta đứng dậy với một nụ cười trên môi...

Hồng Nhung

(Sacramento, Xuân 2013)

SÚNG BÁN KIM LOẠI

Hòa Mỹ

Qui đang ngồi soạn bài cho ngành cơ điện mà chàng sẽ đảm nhận giảng dạy vào năm tới. Chàng đã tốt nghiệp tiến sĩ luyện kim tại đại học M.I.T. trước 1975 và được bổ nhiệm làm giảng sư môn này tại trường kỹ sư công nghệ Phú thọ. Vì thuộc thành phần sĩ quan biệt phái nên chàng phải vào trại cải tạo hơn hai năm sau khi cộng sản cưỡng chiếm Sài Gòn.

Khi trở về trường cũ thì môn luyện kim đã có một tiến sĩ tốt nghiệp từ Liên Xô về dạy, nên chàng được sắp xếp dạy môn cơ điện đang được thành lập.

Trước đây sinh viên kỹ sư công nghệ học đủ mọi môn liên quan tới ngành cơ khí. Sau khi ra trường, tùy theo công việc làm mà người sinh viên đảm nhận, anh ta sẽ tự học hỏi thêm theo sách vở và thực tế.

Dưới chế độ cộng sản, người sinh viên sau hai năm học các môn lý thuyết căn bản sẽ được chia làm nhiều ngành khác nhau và chỉ học phần chuyên môn riêng biệt. Riêng trường kỹ sư cơ khí có cả mười mấy ngành khác nhau như: máy dầu cặn, máy xăng, máy điện, luyện kim, mộc, làm khuôn, đúc, máy bào, máy tiện, kẹp phôi, hàn v.v... nghĩa là người sinh viên được chuyên hóa trong một ngành hạn hẹp ngay tại nhà trường.

Ngành cơ điện của Qui phụ trách là dạy cho sinh viên các sơ đồ điện dùng để vận hành các máy khoan, bào, tiện, mài v.v... và cách sửa chữa khi máy hư. Sách vở do Đại học Hà nội viết thì dài dòng mà không ứng dụng được vào các máy móc loại mới do Mỹ và Pháp viện trợ trước đây nên chàng phải tự soạn lấy tài liệu giảng dạy.

Qui nhìn qua cửa kính thì thấy Thu, một nữ tiến sĩ luyện kim tốt nghiệp ở Liên Xô về và được các đảng viên cao cấp trong trường kính nể, đang thảo luận với một số sinh viên quây quần quanh nàng dưới bóng mát của hàng cây phượng, trên sân cỏ xanh tươi nhờ những trận mưa mùa.

Với chiếc somi trắng, chiếc quần tây màu

xanh đậm cắt khéo làm nổi bật những đường nét tuyệt mỹ của một thiếu nữ đang độ xuân thì, dưới ánh nắng vàng nhạt của buổi chiều tà, Qui thấy Thu giống như nàng công chúa Bạch Tuyết với bảy chú lùn.

Chàng mỉm cười thích thú với sự so sánh đầy tưởng tượng và ngộ nghĩnh ấy. Trông Thu hoạt bát, nhanh nhẹn, tươi vui thu hút đám sinh viên trẻ, Qui cũng cảm thấy một sự rung động nhẹ nhàng, tươi mát, thích thú này nở trong tâm hồn.

Tuy Thu có bằng cấp cao, có một sắc đẹp khả ái, duyên dáng, hài hòa, nhưng không tự kiêu. Nàng là biểu tượng cho hình ảnh của một đảng viên kiêu mẫu và là niềm tự hào cho tập thể đảng viên trong trường đối với những giáo chức cũ còn ở lại.

Tuy cùng nghề, cùng trình độ học vấn, thường gặp nhau trong những buổi họp toàn trường, cùng độc thân, nhưng giữa hai người như có một cái gì ngăn cách và âm thầm trở nên đối địch. Đôi khi trong các buổi học tập chính trị của trường, hai người thường cãi nhau rất hăng đê bên vực quan điểm của mình. Những lý luận của Thu thì cứng nhắc theo đúng giáo điều nhưng rất sắc bén. Lý luận của Qui thì uyển chuyển, thực tế nhưng rất hữu lý.

Hôm nay là ngày trình dự án ra trường cho khoá sinh viên đầu tiên tốt nghiệp sau ngày cộng sản cưỡng chiếm miền Nam. Đây là những sinh viên được tuyển chọn trước 75 nên trình độ thông minh và học vấn rất khá.

Trước đây, khi ra trường sinh viên cũng làm những dự án nhỏ cho các xí nghiệp tư hay công vì các giáo sư đều là cố vấn cho các xí nghiệp ấy, nhưng không tổ chức một buổi lễ trình dự án trang trọng như hôm nay.

Đè tài được mọi người chú ý là: "Súng bán kim loại" do Thu chủ trì và một sinh viên xuất sắc đảm nhận. Qui có mặt trong ban giám khảo vì ban giám hiệu muốn cho chàng thấy sự tài giỏi của những đảng viên cộng sản được đào tạo tại Liên Xô.

Mục đích của "máy bắn kim loại" là làm mới lại các trục của những máy đã bị mòn mà không có các trục mới để thay thế. Đây là một dụng cụ dùng một dòng điện lớn chạm vào hai cực bằng sắt. Nhiệt độ do sự chập điện sẽ làm nóng chảy hai cực ấy thành những giọt lỏng vi ti. Nhờ một máy quạt mạnh phía sau, những giọt sắt lỏng ấy bay đến bám vào các trục các máy đã bị mòn do dùng quá sức. Các trục máy mòn được bắt trên một máy quay tròn để những giọt sắt lỏng bám một cách đều đặn trên cả chu vi của trục. Do sự nhanh trong không khí, các giọt sắt lỏng bám chắc vào trục và trở nên cứng khác thường nên khó bị mòn sau đó khi đã được tiện lại cho đúng kích thước. Đề án chỉ đơn giản có thể, nhưng đi sâu vào chuyên môn với những kiến thức cao về luyện kim, giàn đồ sắt-than, những tinh thể martinsite, austenite v.v... thì thật là một đề tài rất hấp dẫn trên lý thuyết.

Mọi người hiện diện hoan nghênh nhiệt liệt làm các đảng viên cộng sản cảm thấy hân hạnh diện vô cùng. Trong tia nhìn của họ, thấy rõ sự kiêu hâm là nền giáo dục cộng sản hơn hẳn tư bản. Nhiều câu hỏi của sinh viên cũng như giám khảo đặt ra đã được giải đáp một cách thấu đáo. Đến phiên Qui, chàng phát biểu:

- Chúng ta đã quá mệt thì giờ vào một việc làm vô bổ. Tuy dự án có nhiều điều độc đáo, nhưng không đem lại lợi ích thiết thực gì. Chỉ có những nước kém phát triển như Liên Xô mới bỏ công đi đắp lại những trục máy đã mòn. Ở những nước tư bản người ta chỉ cần năm phút thay thế một trục đã mòn bằng một trục mới mà phí tổn không bao nhiêu, trong khi đó Liên Xô không đủ sức mua hay đúc thêm các trục mới nên đành nghĩ đến cách đắp lại các trục cũ. Chúng ta mệt rất nhiều điện năng và công sức để đắp, rồi phải cho lên máy để tiện lại cho hợp với kích thước. Những trục này không được trui đúng mức sẽ làm mòn các bộ phận trục nhanh chóng, phí phạm thì giờ và của cải càng tăng thêm. Chi một thí dụ nhỏ này đã chứng tỏ nền kỹ nghệ Liên Xô thua kém xa nền kỹ nghệ tư bản thì làm sao bắt kịp được họ mà trông mong tiến lên cộng sản chủ nghĩa!

Đây chỉ là một đề tài tiêu khiển và trình diễn. Thực chất không giúp ích gì cho sự tiến bộ của khoa học và nền công nghiệp của chúng ta. Nếu

chúng ta dành thì giờ tiêu phí vô ích đó làm những việc khác kiếm tiền mua những sản phẩm của tư bản hoặc mua nguyên một lò đúc tối tân để tự sản xuất thì có lợi hơn nhiều.

Sinh viên ngạc nhiên, thích thú trước những phát biểu sát với thực tế của Qui và hoan hô ầm ĩ thì các đảng viên cũng như Thu túc giận cành hông nhưng không làm sao đỡ được vì Qui đã nói đúng sự thật.

Sau một tuần yên lặng, nhà trường vẫn tiến hành thực hiện dự án của Thu để đắp lại các trục mòn trong cơ xưởng cũng như các nhà máy ở ngoài mà không có phụ tùng thay thế. Đó là một sự phí phạm bắt buộc vì không đủ tài súc để giải quyết theo chiều hướng khác.

Người ta đã dùng một máy tiện tối tân làm công tác quay tròn trục. Qui được cắt cử tham dự vào việc xé dịch cái máy tiện đó đến chỗ qui định. Chàng phản đối vì cho rằng làm như vậy là phí phạm tài nguyên một cách vô ích. Tại sao không thiết kế một máy quay tròn đơn giản để làm công việc ấy mà phải sử dụng đến một máy tiện đắt tiền? Chẳng ai nghe lời chàng.

Vì máy quá nặng lại không có xe dở hàng dùng di chuyển máy, nên mọi người dùng các cây sắt tròn lót dưới chân máy và đẩy nó chạy. Đúng là cách suy nghĩ và hành động của giới kỹ thuật gia cộng sản! Máy đang chạy thì một cây sắt lọt ra ngoài và máy mất thăng bằng lắc lư, xiêu vẹo. Cả một đám giáo sư và sinh viên đông đúc như thế nếu đồng lòng xúm lại giữ máy thì không đến nỗi tai nạn xảy ra.

Tuy mọi người đều thuộc lòng những điều bác Hồ dạy, nhưng ai cũng sợ chết đành để cho máy lăn kềnh. Thu chậm chân nên suýt bị máy đè dẹp nếu Qui không vội nhảy đến đẩy nàng ra xa và lấy cả sức mạnh của mình chặn máy lại trước sự kinh ngạc của mọi người. Chàng bị máy đè nên xương ống chân bị gãy, đầu đập mạnh xuống sàn ximăng, máu tuôn xối xả, ngất đi.

Khi chàng tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm trong bệnh viện, chân bó bột và đầu quấn băng. Chàng nhìn quanh thì thấy Thu đang ngồi ngủ gà ngủ gật trên một chiếc ghế cạnh giường. Chàng rên khẽ làm Thu giật mình thức dậy. Nàng vui mừng reo lên:

- Anh đã tinh rồi! Mấy hôm nay em lo quá! Hai bác cũng vừa về nhà khi nghe bác sĩ bảo anh đã qua tình trạng nguy ngập. Anh có biết là anh vừa bị gãy chân, vừa bị chấn thương sọ não nên phải qua một cuộc giải phẫu dài. Nếu anh có mệnh hệ nào chắc em sẽ hối hận cả đời. Em mang ơn anh nhiều lắm, nếu không có anh đỡ cho thì chắc em đã chết dưới sức nặng của cái máy rồi. Mấy hôm nay em rất hối hận khi buông bình không nghe lời can gián của anh.

Thấy Thu cười rạng rỡ. Tuy đôi mắt thâm quang chứng tỏ nhiều đêm không ngủ, nhưng vẻ mặt vẫn còn nguyên vẹn sự duyên dáng, quyến rủ. Qui cười:

- Cô hãy cảm ơn ông trời. Chính ông ấy cho tôi sống lại đây. Trong cơn mê, tôi đã thấy linh hồn lìa khỏi xác, nhập vào một thế giới hư ảo, tuyệt đẹp. Nhìn xuống dưới thấy bác Hồ, ông Mác và Lenin đang bị tra tấn, rên siết, tôi đã hoảng sợ muốn bỏ chạy. Nhưng tôi nghe một giọng nói quyến uy: "Nó đã biết hy sinh cho người khác trên việc làm chứ không phải trên lời nói. Hãy cho nó sống dậy hưởng trọn cuộc đời mà nó mong ước". Chính lúc ấy tôi tỉnh dậy và thấy cô.

Biết Qui chọc mình, Thu đỏ bừng đôi má lúng túng:

- Anh đừng nói dỡn mà người khác nghe được sẽ làm khó dễ anh. Anh ăn cam nghe. Chắc anh đang đói lắm.

Qui mím cười gật đầu. Thu bóc từng múi cam ngọt ngào đút cho Qui. Chàng ngoan ngoãn tận hưởng những săn sóc ân cần của Thu với tia nhìn đầy triu mến.

Hơn hai tháng nay nhà dưỡng thương và được Thu thăm viếng thường xuyên, họ đã có nhiều dịp nói chuyện lâu với nhau, trao đổi quan điểm một cách thân mật và thắm thẩn. Tính Qui hay nói thăng và phê bình tráng trọn những sai lầm của chủ nghĩa cộng sản. Lúc đầu Thu cũng buông bình không kém, cãi lại với tất cả hăng say và nhiệt huyết. Nhưng trước những câu chuyện dí dỏm, cái nhìn lạc quan, thực tế, cử chỉ đầm thắm, kiến thức sâu sắc và trung dung của Qui, nàng đã bị khuất phục. Nàng càng khâm phục hơn khi biết Qui có đủ điều kiện ra đi nhưng chàng quyết tâm ở lại để xây dựng đất nước. Tuy hơi buồn trước

thực tế bi thảm khi thấy người cộng sản quá cực đoan, kiêu ngạo nhưng chàng tin tưởng một ngày rất gần họ sẽ thấy sai lầm mà thay đổi nhờ sự giác ngộ của đám đảng viên trí thức trẻ. Trọng nhau vì sắc, quý nhau vì tài, họ đã yêu nhau mặc dầu biết rằng sẽ gặp rất nhiều rắc rối trong tình yêu khi qua mặt sự kiểm soát của Đảng. Biết Thu sẽ gặp nhiều khó xử khi chàng trở lại trường, Qui đề nghị:

- Anh biết em đã nói dối về quan hệ giữa chúng mình trước các buổi kiểm thảo của chi bộ đảng. Em đừng sợ anh buồn, chúng mình hãy đóng cho hay tuồng kịch này. Gặp nhau ở trường, em cứ tảng lờ như em đã làm từ trước. Nếu có dụng đầu nhau trong những cuộc thảo luận, em cứ thẳng thừng quạt anh theo đúng lý thuyết Mác Lê mà em đã thuộc lòng. Anh vẫn giữ vững lập trường của anh. Anh sẽ để cho em thẳng một cách vể vang để nâng cao uy tín của em trong Đảng. Anh tin rằng chúng ta sẽ hưởng được nhiều hứng thú trong vở kịch này. Em có xem các phim của bọn tư bản không? Nhân vật chính bao giờ cũng thua xiêng liêng, đi từ thất bại này đến thất bại khác và cuối cùng nhờ thông minh và cái tâm tốt mà thắng trận quyết định cuối cùng. Anh không thích xem phim của cộng sản vì nhân vật chính thắng từ đầu tới cuối. Như vậy đâu còn thú vị và hồi hộp vì không có bất ngờ và hợp với nhân tính.

Anh biết phần lớn các đảng viên cộng sản đều có cái tâm tốt, nhưng bị gò bó trong kỷ luật sắt, không đủ can đảm bước ra. Lâu ngày trở thành thói quen và sống hai mặt để đánh lừa người khác. Một số khác thì bản tính lưu manh nên đóng kịch thật hay và năm được các chức vụ lãnh đạo. Đó mới là những phần tử nguy hiểm cho xã hội. Chính những phần tử có tài trí, thông minh và cái tâm tốt như em mà biết được những sai lầm cản bản của chủ nghĩa cộng sản mới là những người cần thiết để thay đổi chế độ sau này.

Thu thích thú nghe Qui giải đáp mọi lo lắng của mình một cách hay ho. Nàng thắc mắc:

- Anh không sợ họ sẽ tìm cách hại anh vì cho rằng anh phản động sao?

- Em đừng lo. Anh được về dạy là do sự can thiệp của thành ủy. Trước đây anh đã làm cố vấn cho nhiều xí nghiệp lớn nên hầu hết những cán bộ nằm vùng đều biết tài anh. Em có đề ý là mỗi

tuần anh vắng mặt ngày thứ năm không? Đó là ngày anh phải đi đến các công ty hợp doanh để giải quyết những khó khăn kỹ thuật mà họ gặp phải. Cả trường không ai biết điều này vì thành ủy không muốn làm mất mặt họ. Đó là điều kiện anh phải nhận trước khi ra khỏi trại cải tạo. Họ biết anh không bao giờ theo họ, nhưng lợi dụng được anh thì họ dùng. Đến lúc nào đó thấy hết cần thì họ thanh toán anh ngay. Nhưng anh cũng có cách của anh để lợi dụng họ.

Trong khi giải quyết các vấn đề khó khăn kỹ thuật của các công ty, anh luôn luôn nói cho thủ trưởng biết những mánh khép mà nhân công dùng để ăn gian công ty. Tất cả thủ trưởng đều dốt về kỹ thuật, nhưng khi nói đến việc gian lận thì họ tỏ ra lanh lẹ và bén nhạy khác thường, vì chính họ sẽ dùng nó để ăn cắp. Chủ nghĩa cộng sản chỉ đứng vững khi kinh tế đủ sức giữ cho dân chúng có một cuộc sống tối thiểu. Nhưng khi mọi thủ trưởng đều biết ăn cắp thì công ty sẽ sập tiệm và do chế độ bao cấp, chính phủ lãnh đù. Sự cách biệt giai cấp và tham ô ngày càng tăng thì đó là mầm mống của một sự đòi hỏi cần thiết phải thay đổi chế độ.

Cái thú vị ngoài mặt anh là kẻ thua cuộc, nhưng bên trong anh là người làm cho chế độ sụp đổ. Vì thế em đừng lo là họ đủ sức làm khó dễ anh. Anh không muốn giết hại ai. Người nào có tội thì luật pháp sẽ trừng trị. Nhưng anh muốn thấy chính thể hệ đảng viên các em sẽ tạo cho dân chúng cơ hội được tự do bầu những người yêu nước thật sự vào một quốc hội lập hiến và chính quốc hội này sẽ quyết định thể chế tương lai cho quốc gia.

Những đảng viên cộng sản có cái tâm tốt như em, từ bỏ chủ nghĩa Mác Lê sẽ là những người cần thiết cho quốc gia sau này. Tuy bề ngoài chúng ta là hai kẻ đối đầu nhau mà anh lãnh nhận phần thua, nhưng chủ nhật em đến thăm anh trong căn nhà kín đáo này thì anh lại làm thầy của em trên mọi phương diện ngay cả chuyện yêu đương vì người cộng sản các em xem thường khía cạnh lãng mạn của tình yêu. Nếu em cho anh nói đúng thì hãy thương cho anh một chiếc hôn đì.

Thu bàng hoàng không ngờ Qui có cái nhìn xa, sâu sắc và tự tin đến thế! Trong khi chủ nghĩa cộng sản đang lên vùn vụt sau chiến thắng 75 và đang có mộng thôn tính Đông Nam Á và thế

giới thì Qui đã nhìn thấy kết cuộc của nó rồi. Là một người có trình độ và thông minh, Thu chán nhận những điều Qui trình bày có cái lý chắc chắn của nó. Nàng đỏ mặt, ôm chàng lấy Qui, hôn lên môi chàng một cách say đắm để chứng tỏ nàng hiểu rõ những điều chàng đã trình bày. Qui cũng đáp lại với tất cả sự nồng nàn và quí mến. Thu thắc mắc:

- Anh làm cho nền kinh tế quốc gia lụn bại thì dân chúng lãnh đù chứ giới lãnh đạo có hề hấn gì?

Qui cắt nghĩa:

- Dân chúng càng nghèo đói thì càng dễ nổi loạn hơn. Giới lãnh đạo không dại gì để bị lật đổ. Họ phải tìm cách nới bớt cái thòng lọng ra. Dân chúng nhờ đó sẽ được làm ăn tự do và sống khá hơn. Khi kinh tế toàn dân thịnh vượng, họ sẽ tự động đòi hỏi những nhu cầu khác mà giới lãnh đạo không thể từ chối được. Đó là nguyên tắc lấy ám chế dương đấy.

Thấy Thu ngày càng nổi bật trên mọi phương diện, ông bí thư trưởng bắt đầu làm khó dễ và tìm cách đồi nàng đi xa vì sợ nàng sẽ chiếm chỗ của ông trong tương lai. Thu cho Qui biết điều ấy. Chàng cười bảo:

- Ông ấy chẳng ra gì, vừa tham ô, vừa lưu manh. Em cho anh một tháng để thu xếp. Rồi ông ta sẽ sợ em một phép.

Thu cũng tưởng Qui nói đùa, nào ngờ chỉ một tháng sau, ông bí thư sợ Thu ra mặt. Không bao giờ dám làm khó dễ nàng nữa. Thu vui mừng hỏi Qui lý do, thì chàng bảo:

- Em biết mỗi đêm trong trường đều có một toán giáo sư chia nhau canh gác để ngăn chặn kẻ trộm. Những người đi tuần và gác với anh đều than phiền là thức anh dậy rất khó. Thực sự anh chỉ đóng kịch thôi. Anh đâu phải là người mê ngủ. Anh cũng chỉ làm qua loa rồi trở về ngủ ngay.

Chính ông bí thư đề nghị ông ta cùng gác với anh để tránh tình trạng đó. Phiên gác của ông ta với anh luôn luôn vào giữa khuya. Anh biết rõ bề ngoài ông ta làm bộ gương mẫu, nhưng bên trong có mưu đồ đen tối. Tuần đầu ông ta thức anh dậy, anh giả bộ ngủ vùi. Ông ta mang súng đi gác một mình. Anh thức dậy theo sau, kín đáo theo dõi những hành động của ông ta. Tuần thứ hai cũng vậy. Tuần thứ ba, khi ông ta vừa mang

súng ra khỏi cửa là anh thức dậy đem theo đầy đủ dụng cụ cần thiết. Anh lén mò theo mà ông ta không hay biết. Khi ông ta dùng kìm cắt ổ khóa cửa kho chứa các đầu máy may của trường là anh đã biết ý đồ của ông ta rồi. Ông ta mang hai đầu máy may ra đầu tường ngăn cách với đường lô bên ngoài thì đã có người chờ sẵn đón lấy. Anh để cho ông ta lấy đi khoảng mười cái. Đến lần thứ sáu khi ông ta đang khệ nệ xách hai đầu máy may đến gần tường thì anh đã sẵn sàng chụp ngay máy tấm hình. Rồi anh nhanh nhẹn đưa máy lên đầu tường chụp chiếc xe lam chở máy và người đứng ngoài đón máy.

Khi thấy đèn máy ánh chớp, ông ta hoảng hồn, nhưng đã muộn. Ông ta quì xuống lạy anh như té sao. Anh bỏ mặc, chạy về phòng trực và thức cho đèn sáng. Khi ông ta về thấy anh cầm máy ánh thì mặt mày tái xanh, nhưng làm thính lên giường ngủ. Anh thấy ông ta trăn trở luôn. Sáng hôm sau, ông ta đã đón anh trước cổng trường sớm và mời đi ăn sáng. Anh vui vẻ mời ông ta về nhà. Ông ta đành bằng lòng làm theo. Đến nhà, ông ta lại quì xuống đất một lần nữa xin anh tha tội.

Đây em đã thấy mặt thật của các đảng viên cộng sản chưa? Một ông bí thư của một trường đại học kỹ thuật mà đi ăn cắp của công thì chẳng ai tin được. Nhưng thực tế là như vậy. Vì ông ta đã sống trong khổ cực quá lâu. Nay được dịp ăn cắp làm giàu thì không còn đủ sáng suốt để giữ gìn đạo đức như bác Hồ đã dạy. Mà bác Hồ có rơi vào trường hợp của ông ta cũng làm như vậy. Đó là con người. Điều quan trọng để tránh làm bậy là đòi sống dân chúng phải cao. Chế độ này bần cùng hóa dân chúng và tập cho dân chúng ủ lì, lười biếng chỉ biết ý lại và sợ chính quyền thì không cách gì tránh khỏi điều ấy. Bao nhiêu đảng viên trong trường đều có ý muốn như ông ta nhưng không làm được vì không đủ mưu mô và phương tiện. Chẳng ngờ ông ta gấp phải một tên ngụy nguy hiểm như anh, đành chịu nhục để sống còn. Ông ta đã chấp nhận tất cả những đòi hỏi của anh là không làm khó dễ đến công việc làm của em. Anh cũng đoán quyết là em không muốn và không có ý định chiếm chỗ ông ta. Cuối cùng chỉ có kẻ trộm tưởng tượng là bị kết tội oan.

Thu ngắn ngơi khi Qui đưa cho nàng xem các bức ảnh chụp được quả tang ông bí thư trường

đang ăn cắp và quì lạy chàng. Người đứng ngoài tường đón nhân máy là ông hiệu trưởng. Ông này sắp được bổ nhiệm làm bộ trưởng bộ đại học và ủy viên trung ương đảng. Từ đó nàng thật sự hết tin tưởng vào chế độ cộng sản nữa. Nàng theo lời Qui tập hợp những đảng viên có lòng, biết những sai lầm căn bản của lý thuyết Mác Lê, sẵn sàng đóng kịch giỏi để dành lấy những địa vị cao trong Đảng và chờ ngày lật đổ chế độ dã man ấy trong trật tự và hoà bình.

Mọi công việc tiến triển tốt đẹp vì họ không phê bình hay chống báng chính phủ. Họ âm thầm học hỏi và sửa soạn những việc cần làm trong tương lai để có một sự chuyển quyền trong hoà bình và trật tự. Họ ước mong Việt kiều hải ngoại biết đoàn kết thành một khối duy nhất dùng tài phát thanh làm dụng cụ nâng cao trình độ chính trị toàn dân để mọi người nhận biết được trách nhiệm của mình mà giúp cho tiến trình dân chủ hóa mau chóng và hài hòa.

Gối đầu trên tay Qui, Thu tâm sự:

- Anh mới là "súng bắn kim loại". Anh không tìm cách thay thế những cơ phận hư mòn đang điều khiển chế độ mà đắp thêm cho chúng một lớp vỏ cứng khác để chính chúng làm hủy hoại toàn thể cơ chế hiện hữu và biến đổi những chiếc máy trẻ chưa bị hao mòn bởi tham lam, độc tài, tham nhũng thành những công cụ tốt, đầy đủ tiêu chuẩn và có khả năng đem lại ấm no và hạnh phúc cho toàn dân. Anh mới là một chiến sĩ chống cộng gan dạ và sâu sắc.

Qui cười:

- Em hiểu được cái dương trong cái âm, cái uyển chuyển trong cứng rắn, cái tươi sáng le lói trong màn đêm, cái thật trong cái giả. Đó là cái mầu nhiệm của thành công trong trật tự và hài hòa. Anh sẽ sát cánh cùng em hoàn tất tốt đẹp đề án: "Súng bắn kim loại" để làm cho chế độ thay đổi nhanh chóng và đào tạo cán bộ cần thiết cho việc xây dựng mai sau..

Hòa Mỹ